

Jana Kudrnová - Za sukně (www.booo.cz)

BECAUSE EVERY GIRL IS A RIOT GRRRL!

BLOODY MARY

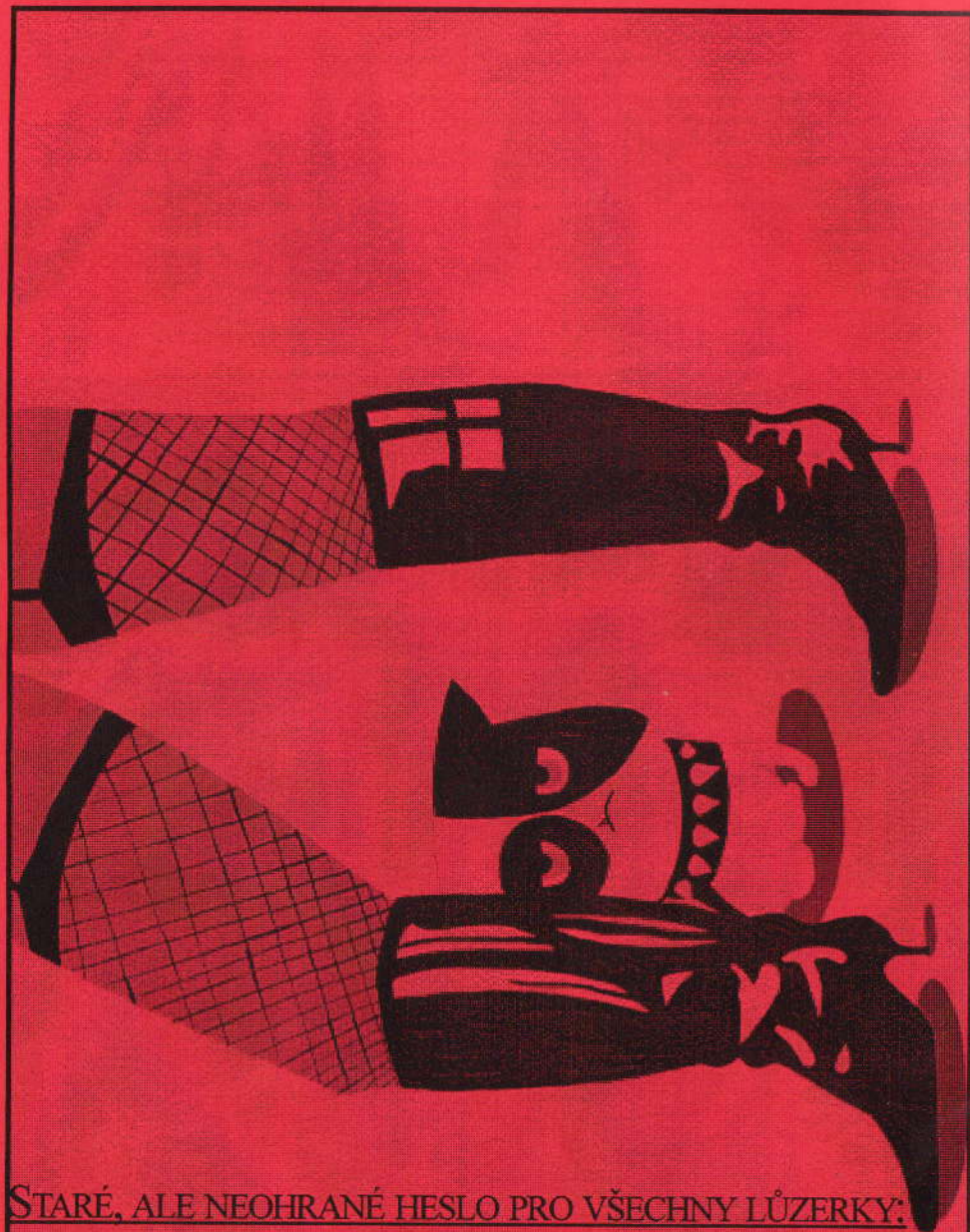
hazardérky
a ztracenkyňe

JARO 2007
52 STR/25 Kč

// #12

STARÉ, ALE NEOHRANÉ HESLO PRO VŠECHNY LŮZERKY:
KDYŽ STOUPÁŠ PO ŽEBŘÍKU SLÁVY, NENECH CHLAPY
(NATOŽ DRSNĚ SE TVÁŘÍCÍ PODVRATÁKY), ABY TI ČUMĚLI
POD SUKNÍ!

ONLY A DEAD FISH FLOWS WITH THE STREAM

Redakční stránka

MILÉ ČTENÁRKY, MILÍ ČTENÁŘI,
snad jste dočetli až sem, jedním dechem a plně/i
nadšení.

Na tomto místě už vám nemáme co říct, snad jen,
abyste BM šířili dál, pokud ji máte rádi, a pokud se vám
nelíbí, napište nám o tom. Přece jenom, samou chválou
člověk zpychne, a co pak.

Vzhledem k tomu, že se nám nedaří vydávat
časopis častěji než jednou do roka, vás také odkazujeme
na náš web, kde se dočtete informace efemérnějšího
rázu, a takové, které bychom se styděly otisknout, haha-
haha. Můžete tam také sami reagovat na příspěvky a
diskutovat s ostatními. Kontaktní info viz rámeček dole.

Taky vás chceme upozornit na náš další redakční
počin Femidom, jehož podtitul je Sexualita a diy
gynekologie a který obsahuje spoustu užitečných infor-
mací a politických prohlášení k vaginám, dělohám a
vaječníkům.

Na závěr chceme pozdravit naše bývalé členky,
zejména Tonku Šibenici a twoFace, kteréžto se od
páchání zlořádů na poli feminismu přesunuly do jiné
oblasti, nicméně stále mají místo v našich srdcích.

Pa EMČA a ANČA

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELY/I:

Emča Revoluce, Leny, Christine, Anča
Gilotina, Marta, Panča, Vendula
Chalánková, Laví, Jana Kudrnová, básník
clausewitz a pán z kopírky

DIKY:

OS, všem, o kom jsme psaly, že byly a že
nám daly tu pozitivní, tu negativní příklad,
distrům a pánovi z kopírky

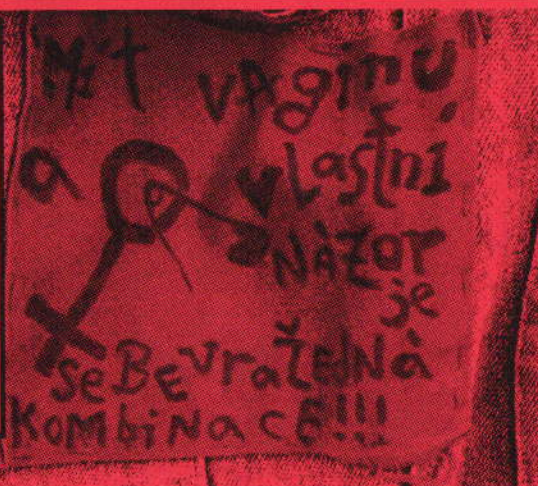
KONTAKT:

POZOR, NOVÝ EMAIL:

bloody.mary@safe-mail.net

WEB:

<http://bloodymary.blog.cz>

DOBŘÝ, NE?

Camille Claudel

Camille Claudel je zapomenutá sochařka konce 19. století. Spolupracovala sice s Augustem Rodinem, ale nebyla závislá na jeho stylu, později se osamostatnila a vypracovala se na uznávanou umělkyni.

Narodila 8. prosince 1864 v severní Francii do rodiny venkovského šlechtice Louise Prospera. Tato doba nebyla příliš příznivá pro vzdělávání žen a obecný postoj k ženám, jež o něj přece jen měly zájem, též nebyl kladný, a tak když se mladá Camille rozhodla stát sochařkou, nemohla studovat na prestižní l'École des Beaux Arts. Přesto vystudovala Académie Colarossi a se skupinou jiných umělekyní pracovala v prona-

jatém ateliéru.

Zásadním mezníkem bylo její setkání se zmíněným Augustem Rodinem, který ji a její přátele vyučoval. Camille se stala jeho milenkou, múzou, ale také spoluautorkou jeho děl. Právě pro spojitost s Rodinem je dnes opomíjena, stojí stále v jeho stínu. Dalším důvodem, proč Camille nenajdete v mnoha encyklopediích umění, je krátké trvání její umělecké činnosti.

Její o 24 let starší mileneček si ji odmítal vzít, přestože spolu měli nemanželské dítě, které záhy zemřelo; zanechal ji na pokraji nervového zhroucení. Brzy se u Camille začala projevovat chorobná paranoia, namířená především proti Rodinovi. Je možné, že slavný sochař se v tvůrčím tichu nechal inspirovat a pár věcí si "vypůjčil".

Nicméně se Camille roku 1913 dostala do léčebny pro choromyslné, kam ji umístila její matka, která se nikdy nesmířila s tím, že její dcera je sochařkou. Již roku 1920 byla podle doktorů Camille schopna být v domácím léčení. Její matka však stále trvala na další léčbě. Svou dceru tam však nikdy nebyla navštívit. Camille Claudel umřela 19. října 1943 po 30-ti letech strávených v léčebně. Není toho moc, co zde po sobě zanechala. Asi 90 soch, které zničila v návalů zlosti, je vidět jen v náčrtech a studiích. Ten zbytek zaujímá své místo v pařížské galerii Musée d'Orsay.

CHRISTINE

ZLATIČKA,

po roce je to zase tady! Zdá se, že první máj je pro nás svátkem práce, lásky a nové Bloody Mary. Tentokrát je téma poněkud temnější, než bývá naším zvykem. Rozhodly jsme se psát o ztracených a hazardérkách, tedy o ženách, které to nikam nedotáhly, anebo dotáhly, riskovaly a prohrály. Články k tomuto tématu jsou hodně autobiografické, popisují individuální životy žen-lůzerek. Ačkoliv tyto příběhy nesou vždy jedinečné rysy, mají jedno společné: týkají se lidí z neprivilegovaných skupin, ať už je důvodem k této neprivilegovanosti "jen" pohlaví, nebo i rasa, třída, etnikum, nebo sexuální preference. Jelikož ale každý z těchto faktorů ve spojení s genderem je ovšem poněkud větší sousto, než které bychom mohly zcela a dokonale přežvýkat v tomhle čísle, berte následující řádky jako pokus aspoň částečně odkrýt osudy těch, o nichž stránky učebnic mlčí.

Abyste ale na vás v tom prosluněném jamím čase nebylo příliš, máme pro vás i spoustu "vaty" - psychotest, několik Nevím, komixů a tupých keců.

Takže, jako vždy, hezké čtení!

REDAKCE

Obsah:

Téma:

Antihrdinky	4
Neviditelné a opovrhované mezi námi	5
Wendy O. Williams	8
Malá jména vedle velkých	17
Služky, au-pair, uklízečky	20
Tak krásná, tak štíhlá, tak mrtvá	23
Nora Barnacle	37
Strach a hnus na Floridě	40
Olympe de Gouges	48
Camille Claudel	50

Pravidelné rubriky:

bravogril-5 důvodů proč	19
psycho-Láska vs. Vztahy	13
nevím	14, 16, 22, 27, 34, 49
psychotest-Test chťiče	15
sexisté mezi námi-Ty máš kapelu?	7
módní stránky- Loser Girl	24
hadr-deti-zástěra - Seznámení	26
převzato z tisku-Vyholit, nebo....	28
rozhovor- Stillknox	30
všímly/i jste si?-Autovulvy....	34
výstava-Chlupatice	35
krvavá chvilka poezie	36
komix	39, 47

Antihrdinky

Doba si žádá hrdiny. Kolektivní paměť přetváří významné lidi v mytické superpostavy. Je to proces, kterému asi nejde zabránit. Nejde?

Přemýšlím, z repráků vyfívají Violators: We Wanna Be Antiheroes!

Punk byl velkým obdobím antihrdinů. Nasával do sebe všechno, co společnost odvrhla jako odpad. Leopardí vzor, sichrhajcky a rozervané oblečení odráželo to, že tahle subkultura obrací kult dokonalosti naruby. Raději opravdovost, než perfekcionismus, raději být obyčejný člověk, než superstar. V zinech se spíš dočtu o každodennosti a osobních zkušenostech, než klepy o celebritách. Postava lůzra je v punku častější a víc odpovídá jeho hodnotám, než postava Jamese Bonda, který ztělesňuje hodnoty tohoto Systému.

Kapitalismus si cení úspěšné, patriarchát fyzicky silné..

Ženy velkou část historie nebyly ani jedním. A pokud ano, rychle se to zametlo pod koberec. Bloody Mary se většinou věnovala ženám - té lůzrovské části populace. Ale i ona se soustředila na hrdinky. Ne možná ty klasické jako jsou miss, herečky, zpěvačky a něčí milenky, ale přece jenom na ženy, které to v životě někam dotáhly. Chtěly jsme ukázat, že existovaly silné ženy, které si šly za svým, a že

kterých si v tomhle ohledu můžeme vzít příklad.

Ne tak v tomhle čísle - jsme přece jenom punkový zin, a tak se zaměříme na lůzerky mezi lůzerkami. Na ty, které to nikam nedotáhly, a na ty, které by to i dotáhly, kdyby se to celé nějak nezvrtlo.

Pátrat v historii po lůzerech je těžké - ti, kdo to v životě opravdu posrali, se zpravidla na stránky knih nedostali. Někdo si jich všiml zpravidla až tehdy, když se ve svém lůzrovství opravdu vyznamenali. To se pak dostali do krvelačných kramářských písní, na stránky novin, do filmů - často i k soudu a v Americe i na elektrické křeslo.

Nejde nám o to, dělat ze ztracených mučednic a stavět jim pomníky. Myslím, že nakonec nemá smysl být ani hrdinka, ani lůzrka. Hrdinství je pro vyvolené, elitářství smrdí. A být lůzr/ka, ne jen si na to hrát, to je fakt mizérie. Průser, smutný životní osud. Nic, co bych někomu přála.

Jenže mluvit o obyčejných osudech, které se někdy pokazily a někde porouchaly, znamená zrušit monopol vyjimečných a privilegiovaných na to, být připomínán historií.

ER

také proti popravě krále Ludvíka XVI., jednak proto, že odmítala trest smrti, a jednak proto, že zabít již svrženého krále vnímala jako zbytečné, ale i nebezpečné - obávala se, že to přivodí nástupnickou regentskou vládu v exilu.

Vykonání poprav krále pro ni znamenalo další zklamání, a tak začala být ve svých kritikách stále ostřejší, což se jí stalo osudným. V roce 1793 byla na základě svého posledního díla "Tři urny, neboli blaho vlasti, od vzduchoplavce" (Les trois urnes, ou le salut de la Patrie, par un voyageur aérien) zatčena a 11. listopadu popravena gilotinou. Patří tak mezi politické oběti revolučního dění ve Francii, avšak jednu z mála, kdo poukazovali na nerovnosti mužů a žen.

V březnu 2004 po ní bylo pojmenováno jedno pařížské náměstí.

ER

Zdroje:

Wikipedia: Olympe de Gouges, dostupné na http://en.wikipedia.org/wiki/Olympe_de_Gouge

Women in Revolutionary Paris 1789-1795: Selected Documents Translated with notes and Commentary by Daline Gay Levy, Harriet Branson Applewhite, Mary Durham Johnson, University of Illinois, Urbana, 1979, pages 87-96: The Rights of Women, Olympe de Gouges, 1791, dostupné z [Sunshine for Women](http://www.pinn.net/~sunshine/booksum/gouges.html) <http://www.pinn.net/~sunshine/booksum/gouges.html>

René Viénet : Olympe de Gouges, a Daughter of Quercy on her Way to the Panthéon, dostupné z <http://www.quercy.net/hommes/ogenglish.html>

nevím

SVATBA TONKY ŠIBENICE, V DUBNU 2007
V PRAZE

Už vím,

- kdo byl ten plešatej kluk u našeho stolu, co nebyl ničí známej (viz BM#9 str.41) - teď to je otec a novomanžel v jedné osobě

Vím,

- že Bloody Mary po dalším porodu brzy zakládá riot kids jesle

Nevím ,

- či nejmenovaný svědek demonstroval svou modrou košili a kravatou svou novopečenou politickou orientaci

Už vím

- že na svatbě může při obřadu hrát punk i ska

- že se se svatbama a miminama roztrhl pytel

Všichni už víme,

- že novomanželský polibek jsme neměli fotit, ale filmovat (i oddávající se rděli)

Olympe de Gouges

Olympe de Gouges byla francouzskou dramatičkou a spisovatelkou s feministickým a demokratickým smýšlením. Požadovala pro ženy stejná práva, jaká si během Velké francouzské revoluce chtěli vydobýt muži. Ve své *Deklaraci práv ženy a občanky* (1791) kritizovala nadvládu mužů a nerovnost pohlaví. Riskovala svůj život kvůli idejím, za nimiž si stála, a nakonec jej i ztratila, když se revoluce proměnila v boj o moc. Za své příliš revoluční myšlenky byla st'ata gilotinou.

Narodila se 7.května 1748 v Montauban na jihovýchodě Francie do maloburžoazní rodiny jako Marie Gouze. Její otec byl řezník, matka pradelna. Poměrně mladá se v roce 1765 provdala, ale po smrti manžela se odstěhovala do Paříže i se svými synem Pierrem. Přijala nové jméno, Olympe de Gouges.

Začala psát eseje, manifesty a sociálně angažované hry. V roce 1774 napsala *Otroctví černých* (L'Esclavage des Negres), hru namířenou proti otroctví a požadující osvobození otroků ve francouzských koloniích. Protože ale byla hra napsána ženou a měla velmi kontroverzní námět, nebyla publikována či hrána až do roku 1789, kdy začala Velká francouzská revoluce. Olympe také psala na genderová témata jako právo na rozvod či právo na sexuální vztahy mimo manželství. Požadovala také plná práva pro děti narozené z neformálních vztahů. Jako mladá vdova s dítětem, která se navíc již nikdy znovu neprovdala, pocítila tlak utvářející se měšťácké morálky. Dvojí morálka pro ženy a muže a nesvobodné manželství jsou pro de Gouges velká témata, k nimž se mnohokrát vrací.

Jakožto zapálená obhájkyň lidských práv přivítala vypuknutí revoluce s nadějí, již ale brzo vystřídal rozčarování už ze samotného

hesla revoluce, kde mezilidská solidarita byla vyjádřena pouze slovem fraternité (bratrství), a nikoliv už sororité (sesterství). Výdobytky revoluce tak zůstaly vyhrazeny jen mužům.

V roce 179 se stala členkou Cercle Social, společenství, které mělo za cíl prosadit rovnost žen a mužů v politice a legislativě. Společenství se scházelo v domě další obhájkyň ženských práv, Sophie de Condorcet.

V témže roce de Gouges napsala své nejslavnější dílo, *Deklaraci práv ženy a občanky* (Déclaration des droits de la Femme et de la Citoyenne), které bylo reakcí na "obecnou", ve skutečnosti však mužskou, *Deklaraci práv muže/člověka a občana* (francouzské slovo homme označuje jak muže, tak člověka) a zdůrazňovala genderovou rovnost. Kromě požadavku na rovnost před zákonem požaduje i rovnost ve sdílení požitků i odpovědnosti v rodině a domácnosti. Také například kritizuje do té doby jediné legitimní způsoby, jak žena ve společnosti může dosáhnout úspěchu: krásu a poslušnost. Dalším dílem je *Společenská smlouva* (Contrat Social). Název parafrázuje známé dílo J.J. Rousseaua, obsah je jiný: obhajoba manželství založeného na rovnosti muže a ženy.

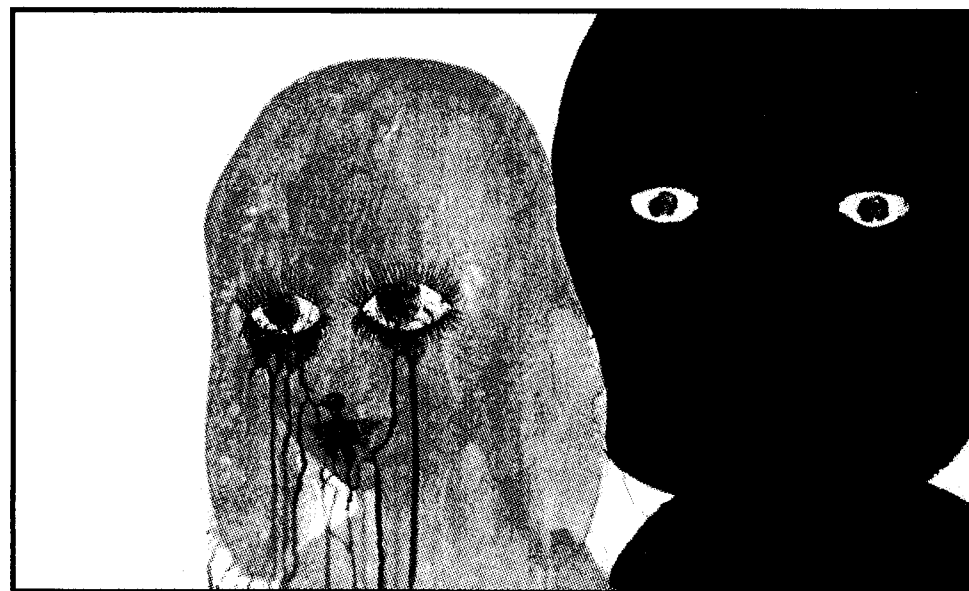
Ačkoliv tedy de Gouges sympatizovala s revolucí, byla i její kritičkou. Postavila se

Neviditelné a opovrhované mezi námi

Názor, že některé oblasti lidské činnosti zastupují výhradně muži, protože ženy jsou v nich méně schopné, že ženy jsou méně "nadané" pro vykonávání některých povolání, je dávno vyvrácený. Ženy excelují, sice stále zřídka, ale přeci, jako vědkyně, sportovkyně, literátky a umělkyně vůbec, počítačové expertky atd. Dnes je už jasné, že stát se v něčem dobrým je také otázkou příležitosti, nejen schopností. Jak

a patrně by skončila na okraji společnosti, v opovržení.1

Celá ta staletí, kdy ženy nemohly přímo participovat na společenském a kulturním dění měly však přeci jen jednu naději - stát za velkým mužem a skrze něj uskutečňovat své ambice. Ať už šlo o manželky neschopných vládců, které se chopily moci a manželé jim sloužili jako loutky, anebo třeba manželky a

píše Virginia Woolf ve své stati "Vlastní pokoj", kdyby měl Shakespeare sestru (ženský protějšek), která by měla stejný talent jako on, nikdy by se nemohla ve stejné době srovnatelně prosadit, protože společnost by s ní zacházela naprosto jinak (neměla by možnost načerpat tolik zkušeností "bohémským" způsobem života, byla by dozajista svázaná podřízeností manželovi a rodině, neměla by prostor k tvorbě)

milény velkých umělců, které měly určující vliv na jejich tvorbu.

Některé ženy zase zasvětily svůj život velkému muži, čímž mu poskytly zázemí pro jeho kariéru; ten se potom nemusel zabývat "pozemskými" starostmi, a mohl tvořit historii... Tím se tyto ženy nenápadně zaslouhovaly o chod světa.

Příkladem ženy, která se vzdala svého

vlastní vědecké dráhy ve prospěch "velkého muže" je Mileva Marić-Einstein (1875-1948), první žena Alberta Einsteina. Se svým budoucím životním partnerem setkala na půdě curyšské polytechnické univerzity, kde jako jediná žena v ročníku studovala fyziku. Následovalo přátelství, a posléze milostný vztah, který vyústil v narození nemanželské dcery. To Milevě znemožnilo ukončit její studia doktorskou prací, i když byla jednou z nejtalentovanějších studentů. Se svým manželem však nadále spolupracovala na poli vědy, lépe řečeno "dala svůj talent a práci zcela do služeb svého muže".² Nestála však o to, aby byla podepsána pod patenty, které spolu s Albertem produkovali (na otázku proč odpovídala: "Wir sind nur ein Stein."); vede se diskuse, na základě korespondence mezi nimi, jaká byla její zásluha na objevení teorie relativity. V době, kdy se stal společensky známým, Mileva Alberta opustila, především kvůli jeho četným milostným avantýrám. Stáhla se do ústraní, starala se o jejich děti. Zemřela v chudobě a zapomnění.

V počátcích pronikání žen do, do té doby do čistě mužských, sfér, byl také zásadní poměr k nějakému "velkému" muži, který ženu k jejímu budoucímu povolání přivedl. Jeden příklad za všechny - velké fotografky první poloviny 20. století, jako Lee Miller, Dora Maar (surrealistická fotografie) nebo Berenice Abbot (portréty pařížských umělců, fotografie New Yorku), prošly nejprve ateliérem Man Raye jako jeho modelky (a milenky).

Neopomenutelnou roli mají a měly "neviditelné ženy" pro sebeidentifikaci "velkého muže". Pokud přeskochíme tradiční stereotyp úspěšný (postarší) muž-krásná (mladá) žena, která je výkladní skříň manželova úspěchu a potence v širokém slova smyslu (např. režiséři Miloš Forman a Jiří Menzel), objevíme nenápadnější rovinu tohoto vztahu.

Muži potřebují ženy k sebepotvrzení, k získání sebedůvěry (jak je jim vštěpováno). Jako se říká, že žena se stává ženou až mateřstvím, zdá se, jakoby se muž stával Mužem, až když je pohlavně zkušený. Mnoho umělců si zakládalo na tom, že byli promiskuit-

ní bonviváni (např. Picasso, zmíněný Man Ray a obrovská řada dalších). Naopak někteří umělci měli v této oblasti problémy, čímž velice trpěli - ventilem jejich tísnivých pocitů bylo potom jejich dílo (Salvátor Dalí, sochař Otto Gutfreund, celá řada básníků).

Další rovinou je používání ženského těla v umění, kde reprezentuje jakousi výchozí "ideji", kterou umělec-muž přetváří podle svého záměru. To bych už ale příliš zabíhala do psychologie umění, do nehmatatelné teorie.

Mým hlavním cílem je ale psát o "neviditelných, malých" ženách za "velkými muži". O těch, které za velkými osobnostmi mužského pohlaví nebyly vidět, protože to doba neumožňovala. O těch, které tak ztratily identitu nebo ji našly pod vedením muže-partnera nebo otce (např. malířka Artemisia Gentileschi).

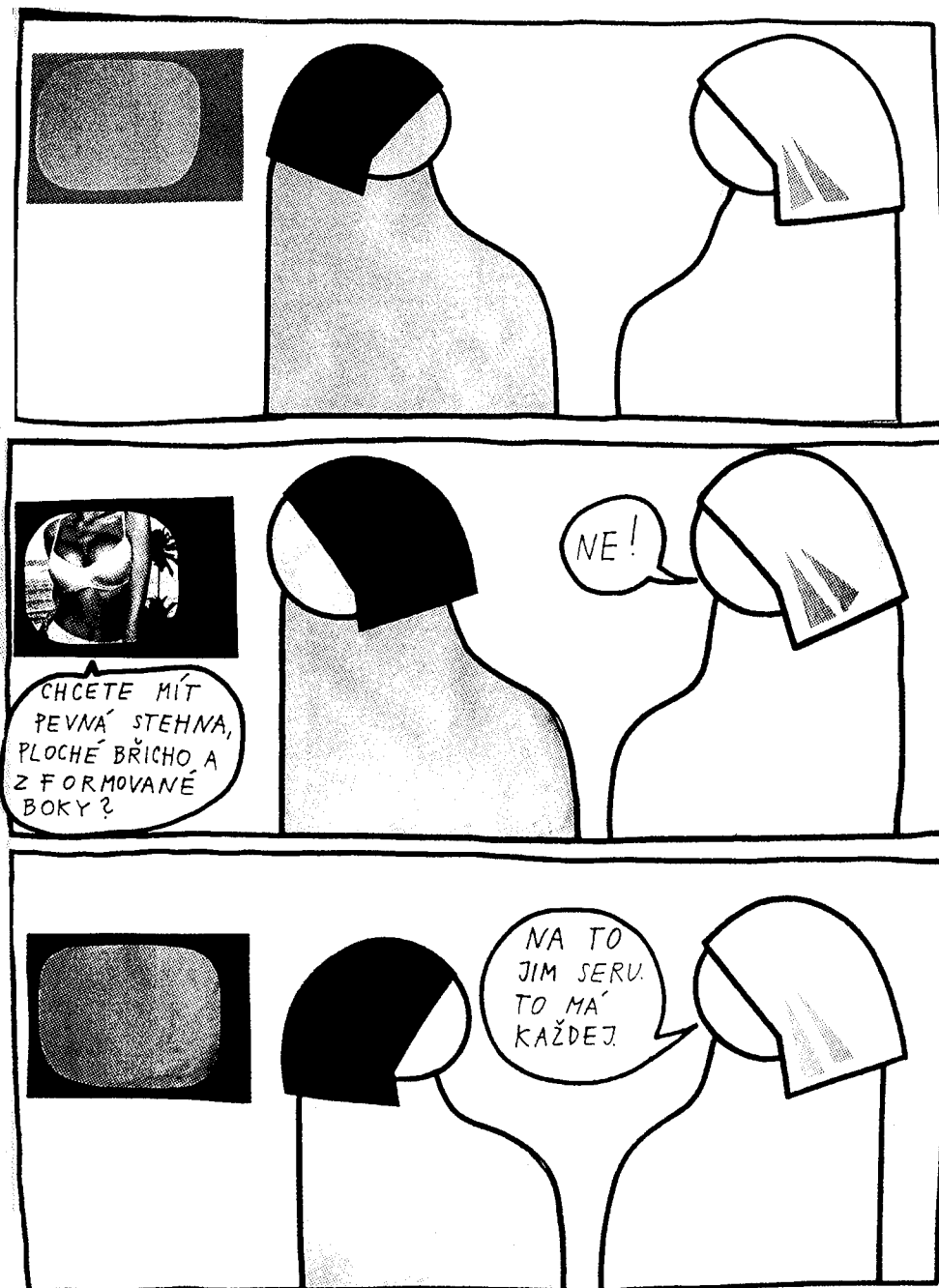
Anebo o takových ženách, které neodpovídají svým chováním svému pohlaví, rozuměno stereotypu s ním svázanému. Tím míním například boxerky, vzpěračky, kulturistky, automobilové závodnice, ale i striptérky, gogo tanečnice a topless, které prodávají svoji "cudnost" a stávají se objekty mužské touhy, čímž se dostávají rovněž na úroveň netypicky se chovajících, opovrhovaných žen. Potom jsou tu samozřejmě ženy na okraji společnosti, prostitutky, vražedkyně, ženy bez domova...

Po téměř nekonečném výčtu hrdinek menšího a většího formátu, dob minulých i současnosti, které nám mohou "ukázat cestu", si chceme připomenout také anti-hrdinky, ženy které se vymykají stereotypu ženskosti z jiného hlediska.

Poznámky:

- 1) Virginia Woolf, Vlastní pokoj, Praha 1998
- 2) čerpáno z příspěvku Pavly Frýdlové v diáři Slavné ženy střední Evropy, z roku 2005 (vydává Profem, o.p.s.)

LENY

KRESLÍ A PÍŠE VENDULA CHALÁNKOVÁ

oběti zanechávala na odlehlých a od sebe vzdálených místech. Nejednala v nepříčetnosti.

Přesto jí zabití pravděpodobně dost usnadnila její nenávisť - nejen k mužům, ale k lidem obecně. Ostatně, nikdy se od nich nedočkala ničeho dobrého. Dokonce i její milénka ji praskla policii a její adoptivní matka Arlene ani nevěděla, který den má být Lee popravena.

Wuornos nebyla první masovou vražedkyní, ona spíše vybočovala z normy - ženy obvykle zabíjejí své blízké, manžely a milence - často aby získaly jejich peníze - anebo děti a slabé jedince. Často si také za vražedný prostředek zvolí jed. Wuornos ale zabíjela "jako muž" - své náhodné oběti usmrtila stříelnou zbraní.

Životní příběh Aileen Wuornos byl zpracován v několika knihách, ale neznámější je pravděpodobně film Zrůda (Monster, 2003), který poměrně věrně popisuje život Lee od té chvíle, kdy se setká se svou milenkou (ta se ve filmu jmenuje Selby). Film je velmi silný, přes všechny vraždy a mizerný život člověk pocítí s Lee úřast. Natočila ho režisérka Patty Jenkins, do hlavních rolí byly vybrány Charlize Theron a Christina Ricci. Australská kráska Theron tu vystupuje jako vadnoucí žena z okraje společnosti, s mastnými vlasy, špatnou pletí a celulitidou. Uvěříte jí každé slovo a každý pohyb, do téhle role dala opravdu hodně. Není divu, že za svůj výkon dostala Oscara. Stejně obdivuhodný je i výkon Christiny Ricci.

Článek je z většina založen na článku Marlee MacLeod

http://www.crimelibrary.com/notorious_murders/women/wuornos/1.html

Aileen Wuornos: Killer Who Preyed On Truck Driver

ER

Theron jako Wuornos

Krvavá Mařka pátrá, radí, informuje

HLEDÁ SE

PUNTIKÁRKA ČI PUNTIČKÁŘ, CO BY SI NECHAL/A PRO DESETNÍK KOLENO VRTAT,

a tudíž by byl/a vhodnou osobou pro vedení našeho distribučního a účetnického nesysemtu, který je z celé redakce v nejvíce dezolátním stavu

POŽADUJEME: nekompromisnost, pečlivost, vřelý vztah k feminismu **NABÍZÍME:** práci v mladém, přátelském skoro-kolektivu, a cestu ke slávě pochybné hodnoty

stejně tak budeme rády za PŘÍSPĚVKY DO REDAKČNÍHO OBSAHU (texty, obrázky) jak do tištěné, tak do on-line podoby zinu.

Ty máš kapelu?!

"TY MÁŠ KAPELU?!" "No a co?" Začínám být podrážděná. Sedím na nádraží s kytarou, v minisukni, čekám na kamaráda a vtom mě přijde balit jakýsi hoch. Přejdu, že mi neustále čumí na nohy, až mám pocit, že jsem jak kus masa někde ve výloze u řezníka. "Je v tom nějaký problém, když má holka kapelu?!" "Ne ne ne, jenom jako se mi zdá že jseš na to mladá." (:D hahaha. Nuže dobrá. Asi bych to vážně měla rozpustit a začít někdy po dvacítce, snad už na to budu mít věk.) A začíná mi vyprávět o sobě, že dělal break a tak, čímž mi úžasně nahrává. "Fakt? No moje spolužačka taky dělá break, a už je fakt dobrá." Chlapec zas nepobírá. "COŽE?! A TO JE JAKO HOLKA?!" Takže to už mám všeho dost, z debaty o dobrém věku na kapelu jsem již rajotně nalaďená, začínám útočit přesně na to místo, který mu dělá problém. "Je holka no a? Je to problém? Nemůže snad holka breakovat? Nemůžu snad hrát v kapele?" "Ne ne ne.... Já jenom... že... že se to málo vidí."

Kecy, kecy, pánové.

A to jsem nedávno vedla rozpravu s mým dobrým přítelem. Tvrdil mi, že holky už dávno nemají v kultuře

špatný postavení. Dobře. Je pravda, že když jmenuju nějakou známou slečnu, Kat Bjelland např., všichni, i muži, jí uznají (většinou). Ale když začnu mluvit o jakýkoliv jednotlivý, neznámý holce, holčiči kapele, tak to už jí tak vřele nepřijmou. V hlavičce se jim najednou honí věty typu "jak asi hrajou" "co asi hrajou" "proč vůbec hrajou holky" atd. atd. Samozřejmě se spíš hledají negativní věci, ne pozitiva, aneb jak je co nejdřív shodit! Takhle se u mužský kapely sakra nikdo neptá!!! Nehci aby female kapela byla nějaká zvláštnost, chci stejný postavení, chci aby se scéna rozrostla o další slečny, chci aby si muži uvědomili, že i my máme co říct, máme proč se vyjádřit!!!

PŘEDSUDKY, PŘEDSUDKY, PŘEDSUDKY.
SEXISMUS, SEXISMUS, SEXISMUS.

LAVÍ (DEAD FLOWERS)

Wendy O. Williams

Tahle punk-metalová zpěvačka, pornostar i kaskadérka, a královna šokujících šou by neměla vymizet z našich srdcí nebo aspoň z naší paměti. Je prototypem hazardérky, a přes všechny svůj úspěch možná i ztracený. Jaký byl její divoký život, se dočtete na následujících řádcích.

Začnu dost otřepaně. Narodila se 28. 5. 1949 v americkém Rochesteru ve státě New York. Rodiče jí dali takové pěkné jméno: Wendy Orlean Williams, které se dalo příhodně zkrátit do obdivného Wow! Jako malá chodila na balet a step. Získané pohybové schopnosti a pružnost se jí náramně hodily pro budoucí práci striptérky i pro kaskadérské kousky. Wendy byla kvítka už za mlada, protože v deváté třídě, kdy jí bylo nějakých 16 let, opustila školu a jela stopem do Colorada. Na cestu si vydělávala háčkováním bikin... Po nějaké době se zase ocitla na Floridě, kde pracovala jako plavčice. Inu, nepokojné

dítě.

V roce 1972, to jí bylo 23, se rozjela do Evropy, kde pracovala jako striptérka a tanečnice v erotických klubech. Když se po pár letech vrátila zpátky do New Yorku, oslovila tehdejšího největšího newyorského pořadatele různých sex show, Roda Swensona, známého též

jako Captain Kink. Slovo dalo slovo a ona pro něj začala pracovat - měla dominovská vystoupení několikrát denně v různých podnikcích (takže na vystoupení se převlékala v taxicích) a hrála ve Swensonových porno filmech. Ten v té době ale natáčel i videa různých undergroundových punkových kapel a napadlo ho, že by také nějakou mohl vytvořit. Ovšem ne jen tak nějakou ledajakou - měla to být zcela originální a šokující banda, a Wendy přesně zapadala do téhle představy.

A tak kolem roku 1978 vznikli **Plasmatics**, jejichž nejvýraznějšími osobnostmi byl

její horlivou obráncyní. Zastupovala Aileen v médiích a tvrdila, že Lee má ve skutečnosti ryzí a milou povahu. Sjednávala pro Lee rozhovory s takovými lidmi, o nichž věděla, že napíší pozitivně laděný článek. Obě zdůrazňovaly Aileenino problematické dětství. V listopadu 1991 se stalo něco podivného: Arlene a její manžel Aileen adoptovali. Prý to bylo boží přání.

SOUK

Advokáti Aileen jí vybojovali za šest prokázaných vražd doživotí. Jeden advokát z obžaloby ovšem měl za to, že by měla dostat provaz, a tak se znovu začal projednávat případ Richarda Malloryho. Důkazy proti ní byly nevyvratitelné, navíc to vypadalo, že Lee nejednala v amoku, ale zcela promyšleně. Soudci také vyloučili verzi, že šlo o sebeobranu, protože tu bylo ještě pět podobných vražd. Aileenino vystupování bylo spíš sebevědomé než lítostivé, což jí taky nepomohlo. "Brala jsem život a jsem ochotná dát i svůj, protože jsem zabíjela lidi, zasloužím si zemřít."

L e e

vypověděla, že Mallory ji znásilnil, ale při křížovém výslechu se v její výpovědi objevilo tolik nepřesností, že ztratila důvěru poroty. Ačkoliv forenzní psychologové dosvědčili, že Wuornos trpí hraniční poruchou osobnosti (borderline syndrom), nepodařilo se jí zachránit život. 31. ledna 1992 byla odsouzena k trestu smrti elektrickým křeslem.

NELÍTOVNĚ

Aileen se pak přiznala i k dalším vraždám. "Chtěla jsem se vám přiznat k tomu, že Richard Mallory mě brutálně znásilnil, jak jsem vám už řekla. Ale ti ostatní ne. Ti jenom začali." Svůj monolog u soudu zakončila sprostými nadávkami všem zúčastněným soudcům a advokátům.

Postupně byla odsouzena k šesti trestům smrti. Za smrt Petera Siemse souzena nebyla, protože jeho tělo se nikdy nepodařilo

najít. Nějakou dobu se spekulovalo, že by se mohl obnovit proces ve věci vraždy Richarda Malloryho, protože se ukázalo, že deset let seděl za sexuální násilí, a právníci Aileen doufali, že ve světle tohoto faktu by soudci mohli na Lee pohlížet jinak. Proces ale obnoven nebyl.

SMRT

Lee byla ještě krátce před smrtí podrobena psychiatrickým testům, zda chápe, že ano. Zda byla odsouzena a že má zemřít. Ukázalo se, že ano.

9. října 2002 byla úředně usmrcena podáním jedu. Bylo jí tehdy 46 let, nějakých deset let života strávila ve vězení. Byla desátou ženou v USA odsouzenou k trestu smrti od roku 1976, kdy toto potrestání bylo znovu zlegalizováno.

Wuornos chtěla zemřít, toto své přání

několikrát opakovala.

"Nenávidím lidský život na nejvyšší míru a zabíjela bych znovu." Aileen Wuornos v jednom ze svých dopisů Nejvyššímu soudu na Floridě

Mizerný život, který vedla před zatčením, a osamělost vězeňské cely, kam ji nakonec už téměř nikdo nechodil navštěvovat, nejspíše nebyl ničím, o co by nerada přišla. A tak guvernér Jeb Bush

přiliš neváhal s podpisem jejího verdiktu, tím spíš, že se ke všem vraždám přiznala.

Psychologický obraz Aileen Wuornos ukazuje citově narušenou osobu, která nicméně velmi dobře věděla, co dělá.

Autorka knihy Lethal Intent Sue Russell tvrdí, že přinejmenším šest ze sedmi vražd se událo ve chvílích, kdy se Lee bála, že ztratí svou lásku Tyrii, jedinou osobu, která jí kdy projevila náklonnost. Zoufalý strach mohl být spouštěčem pro zabíjení a okrádání. Proto, aby si Tyrii udržela, potřebovala peníze: zaplatit nájem, koupit pivo, uspořádat party. Po vraždách se prý vracela domů s úsměvem - měly přece z čeho žít, žít spolu.

Vraždy se děly promyšleně, Lee po sobě nezanechávala stopy - otisky pečlivě otírala, vraždila v různých okresech, tělo a auto

byly odeslány do celostátní evidence a přinesly výsledky z Michiganu, Colorada a Floridy. Lori Grody, Susan Blahovec a Cammie Marsh Greene byly všechno pseudonymy Aileen Carol Wuornos.

ZATČENÍ

Jakmile tohle bylo jasné, začal hon na Wuornos. 5. ledna 1991 se vražedkyni vydali hledat dva tajní policisté převlečení za drogové dealery. O tři dni později ji našli v jednom baru a začali pracovat na zatčení. Mezitím se ale do věci vložila městská policie a Wuornos zatkla. Tajní volali na velitelství, ať ji okamžitě pustí, že jim překazili akci, a tak se Aileen mohla vrátit. Podobná situace se opakovala ještě jednou. Poslední noc na svobodě Lee strávila v baru zvaném příznačně Last Resort (poslední útočiště), druhý den se pro ni vrátili a zatkli ji. Jako důvod uvedli onen nevykonaný zatykač na Lori Grody. O vraždách tehdy ještě nebyla řeč. Neměli přece vražednou zbraň a žádnou Tyrii

Moore.

PŘIZNÁNÍ

Desátého ledna se podařilo objevit Tyrii Moore - žila u své sestry v Pensylvánii. Pod přísahou vypověděla, že o vraždách věděla od chvíle, kdy Lee přejela domů Malloryho kadilakem. Lee se jí otevřeně přiznala, že někoho zabila, ale Tyria ji řekla, že o tom nechce nic slyšet. Tak to pak už bylo vždycky - sice měla podezření, ale raději nic nevědět, protože jinak by ji to svádělo k tomu, aby Lee ušla.

Policie Tyrii odvezla na Floridu, kde s její pomocí chtěli Lee přinutit mluvit. Tyria měla Lee zavolat s tím, že si přišla pro svoje věci a že ji, Tyrii, policie podezírá z vražd. Hovory se měly nahrávat a policie doufala, že Lee se z loajality k Tyrii přizná.

Lee si ze začátku skutečně myslela, že je ve vazbě kvůli starým přečinům. Nicméně, do telefonu nic neřekla - uvědomovala si, že je sledují.

Telefonáty pokračovaly další tři dny, Tyria stále důrazněji mluvila o podezření z vražd, a Lee, jak se zdá, pochopila, co se od ní chce. Přestala mluvit v náznacích a řekla Tyrii, že dosvědčí, že Tyria je nevinná, že vinu stáhne na sebe. "Hele, jestli se mám přiznat, tak to udělám." A 16. ledna 1991 se skutečně přiznala. Ve své výpovědi zdůrazňovala dvě věci: za prvé, že Tyria je v tom nevinná, a za druhé, že ani ona za vraždy nemůže, protože ty muže zabila v sebeobraně. Prý ji napadli, vyhrožovali jí, anebo ji znásilnili. Svůj příběh při každém vyprávění rozvíjela a dobarvovala.

BOŽÍ VYSLANKYNĚ

Obrovský zájem médií to ještě posílil - Lee dávala rozhovory, byla ochotná o tom mluvit s každým. Brzo se objevily nabídky na knihy a filmy, floridské zákony ovšem znemožňují zatčeným takto na svém procesu profitovat. Aileen i tak bylo všude plno.

V tu chvíli přišla na scénu Arlene Pralle, čtyřiačtyřicetiletá chovatelka koní z Ocaly. Tahle zapálená křesťanka se o Wuornos dozvěděla z novin a najednou věděla, že se o Lee má začít starat. A tak jí napsala dopis do vězení, Lee jí odpověděla, a od té doby se Arlene stala

dvoumetrový hubeňour v dívčích šatech, kytarista Richie Stotts, a divoženka s pilou na hlavě, zpěvačka s příležitostně saxofonistou Wendy O Williams. Cíla kapela byla v podstatě výplocem Swensona, který byl jejím manažerem a vůbec původcem celé myšlenky, a také spolu s dalšími členy kapely skládal hudbu, ale byla to Wendy, kdo na tuhle kostru navěsil maso kaskadérských kousků, demolování věcí a sexuálních provokací: "To, co se dělo v rock'n'rollu, mě nudilo. Chtěla jsem rozbít tu samolibost. Chtěla jsem to rozvířit."

Kapela poprvé zahrála v červenci 1978 v kultovním klubu CBGB's a okamžitě na sebe přitáhla pozornost. Plán vyšel - ačkoli byli Plasmatics hudebně dobří a originální, jejich hudba nebyla to, o čem se psalo. Na koncertech se totiž děly neslýchané věci: rozřezávání kytar motorovou pilou, rozmlácení televize kladivem, oběšení kytaristy (fingované), střelení ze samopalů, výbuchy a demolicie aut. Při koncertě v New Yorku (záznam se jmenuje Plasmatics Pier 62) na konci Wendy rozjela kadilak proti stěně z kontejnerů, naplněné výbušninami, a na poslední chvíli vyskočila. Další auto vybuchlo přímo v televizním studiu, kam byla kapela pozvaná do pořadu Toma Snydera. Pověst demoliční čtyři se rychle rozšířila, takže například

"Začala jsem to dělat jen pro zábavu. Pak jsem si ale všimla, že lidi víc uráží, když já rozmlátím televizi, než kdyby někdo znásilnil jejich sousedku. A tak jsem to začala dělat vědomě, kvůli lidem, které zajímaly víc materiální věci než lidský život. Vezmi lidem televizi, a revoluci máš ve svých rukou."

londýnský koncert Plasmatics byl nakonec zrušen, protože úřady považovaly jejich vystoupení za nebezpečné. "Plasmatics jsou násilí a destrukce, ničení věcí a materiálního majetku naší nenasytné společnosti. Je to zdravý výsměch," řekla Wendy. Ve videu z New Yorku je slyšet její hlas: "Vždycky mě bavilo rozbíjet věci. Nenávídím konformitu a lidi, kteří mi říkají, co mám dělat.... S Plasmatics můžu tenhle vnitřní vztek vyjádřit navenek. Nemám ráda konformitu. Nemám ráda módu. Nemám ráda umění. Mám ráda rozbíjení drahých věcí. Rozbíjení drahých věcí mě uklidňuje."

Kromě těchto "násilností" tu bylo ještě něco, co pobuřovalo autoritu. Bylo to Wendino provokativní chování a oblečení na pódiu. Někdy se oblékla do kožených věcí na bondage, někdy vystupovala s nahými prsy, s bradavkami přelepenými černou izolepou, někdy byla jen obalená pěnou na holení. A předstírala masturbaci (předstírala???-))).

Za to byla několikrát obviněna z obscénního chování. Udiví proto, že Mick Jagger podobně problémy řešit nemusel. Divoce vyzývavá žena asi byla přeci jen trochu silné kafe. Pár let na to si ale hudební průmysl už trochu přivykl, a tak třeba Madonna nebo Michael Jackson za ruce v rozkroku spíše sbírali ocenění, zatímco Wendy předtím jen záznamy v rejstříku. Další obvinění přišla kvůli napadení fotografa, který ji fotil při běhání, nebo kvůli útoku na policajta a kladení odporu při

zatykáni. Nakonec ale byla vždy zproštěna viny.

Plasmatics se rozpadli v roce 1983 a za své pětileté působení celkem vydali 4 alba: New Hope For The Wretched, Beyond The Valley of 1984, Metal Priestess, Coup d'Etat a Maggots: The Record, které ale vzniklo až po krátkodobém obnovení kapely v roce 1987.

Ještě když hrála s Plasmatics, natočila speedmetalový duet s Lemmym z Motorhead "Stand by Your man".

Po rozpadu kapely se Wendy vydala na sólovou dráhu a v roce 1984 vydala desku WOW, kde se projevuje její příklon k metalu. Desku produkoval Gene Simmons z Kiss, s nímž v tu dobu i chodila, a další členové Kiss se na desce také částečně podíleli.

Rok na to vydala EP Fuck n Roll, a její popularita rostla. V roce 1986, kdy vyšla i její další deska Kommander of Kaos, byla nominována na cenu Grammy za nejlepší ženský rockový zpěv. To bylo dost neobvyklé, protože heavy metal zpravidla nominován nebýval. V roce 1988 jí vyšla další deska Ultrafly and the Hometown Girls - Deffest and Baddest.

Wendy měla velmi neobvyklý hlasový projev - měla docela hluboký hlas, který jako by dolovala odněkud z hloubky. Někdy byl agresivní a řízný, někdy připomínal vlčí zavýtí, ale vždycky byl velmi osobitý. V nejlepším smyslu tak naplňovala punkový ideál, že hudbu může, a měl by, dělat každý, kdo si na to troufá.

Jak už bylo řečeno, Wendy nebyla

jenom slyšet, ale i vidět, a tak se její přítomnost v popkultuře objevila i na jiných nosičích. Především jako filmová (a porno) herečka. Ale vezměme to hezky po pořádku.

Někdy v době, kdy se dali dohromady Plasmatics, hrála malou, zato veselou roli ve Swensonově porno filmu Candy Goes to Hollywood. V párminutové scéně, která se odehrává v jakémsi soutěžním kabaretu, stříli ze své vagíny pingpongové míčky.

Dalším lechtivým filmem byly Reform School Girls z roku 1986 (Wendy tedy bylo už nějakých 37 let!). Původně měl být obsazen trošku jiný typ herečky a Wendy měla přispět jenom hudebně. Režisér Tom DeSimone se ale nakonec rozhodl dát roli jí. Film je laděný

podobnosti svého případu s případy z okolních okresů a kontaktoval jednoho z tamějších kolegů.

PRVNÍ PODEZŘENÍ

4. července téhož roku seděla Rhonda Bailey na verandě svého domu poblíž Orange Springs, když tu náhle před jejíma očima došlo k nehodě. Auto se dvěma ženami sjelo ze silnice a skončilo ve křovi. Pasažérky z něj vyskočily a hlasitě si nadávaly. Jedna z nich byla zraněná, ale při rozhovoru s paní Bailey trvala na tom, že není třeba volat policii, protože její otec bydlí nedaleko. Ženy se vrátily zpět k poničenému autu, vytlačily ho na silnici a odjely. Nedostaly se s ním však daleko, a tak ho o kus dál nechaly svému osudu a šly pěšky. Cestou potkaly dobrovolného hasiče z Orange Springs, který se o nehodě dozvěděl (Bailey asi přece jenom policii zavolala) a ptal se, zda ony nejsou ty z havarovaného auta. Odpověď byla negativní a dost nerudná. A tak muž pokračoval svou cestou.

Úřady auto našly tam, kde Aileen a Tyrii vypovědělo službu. Sice nemělo poznávací značku, ale pátrání ukázalo, že patří Peteru Siemsovi, který zmizel 7. června. Byl to 65letý obchodník na odpočinku, který se angažoval v místní křesťanské komunitě. Policie začala pátrat po oněch dvou ženách a nepředpokládala, že by Siemse ještě nalezla živého.

30. července zmizel další muž, Troy Burress. Pracoval jako závozník, a když se večer neukázal, začala se po něm jeho šéfka shánět. Ještě téže noci bylo nalezeno jeho auto odstavené u dálnice. Burress v něm nebyl.

O pět dní později ho našla rodinka, která si vyjela na piknik do národního parku Ocala. Teplé a vlhké klima uspišilo rozklad těla, ale Burress byl identifikován na základě snubního prstenu. I on byl zastřelen z ráže 22. Policie začala podezřívat jednoho tuláka, ale to se ukázalo jako liché. Pátrání zase skončilo ve slepé uličce.

Poslední den ve starém zaměstnání se stal osudným Dicku Humphreysovi. Ztratil se cestou z práce 11. září, o den později se našlo jeho tělo. Byl střelen sedmkrát. A opět: stejná ráže, opuštěné auto nalezeno o pár týdnů později

daleko od místa, kde našli tělo.

Asi měsíc nato bylo objeveno nahé tělo Waltera Gina Antonia. Šedesátiletý Antonio byl střelen pětkrát ráží 22. Našli ho 19. listopadu, jen několik hodin po jeho smrti. Auto objevili za pět dní v jiném okrese.

Po tolika podobných a nevyjasněných vraždách začala policie z jednotlivých floridských správních celků spolupracovat. Kapitán Steve Binegar uvažoval takto: stopaře už nikdo nechce brát, a přesto vraždy pokračují - vrah tedy musí být někdo, kdo na řidiče zpočátku nepůsobí ohrožujícím dojmem. Začal podezřívat ženy, a obzvlášť ty dvě, které nabouraly auto Petera Siemse. Obrátil se na média s prosbou o pomoc a na konci listopadu publikovala agentura Reuters článek o vraždách a podezřelých. Místní noviny článek převzaly a otiskly i portréty hledaných žen.

NA STOPĚ

Výsledky vyšetřování na sebe nedaly dlouho čekat - už v půlce prosince měla policie spoustu tipů, většinou se týkaly Tyrie Moore a ženy, která se jednou jmenovala Lee, jednou Susan Blahovec, jednou Cammie Marsh Greene. Další informátor tvrdil, že Blahovec je prostitutka, co se zaměřuje se na řidiče nákladáků a udržuje lesbický poměr s Tyrií Moore.

Od té doby měla policie poměrně detailní představu o pohybech naší dvojice. Kontrola trestního rejstříku ukázala, že Tyria Moore je čistá, stejně jako Cammie Marsh Greene, zatímco Susan Blahovec má jeden přestupek. Fotky Blahovec a Greene se neshodovaly.

Policie pátrala dál. Ukázalo se, že Cammie Marsh Greene prodala do jedné daytonské zastavárny foťák a detektor radarů a na účtence nechala otisk palce. Tyhle věci patřily Richardu Mallorymu. Další zastavárna zase od ní přijala sadu nářadí, která pravděpodobně dřív patřila Davidu Spearsovi.

Otisk palce byl klíčová stopa. Prvotní hledání nic nenapovědělo, ale detailnější průzkum ukázal, že otisk patří Lori Grody, na níž byl ve Volusia County vydán zatykač. Krvavý otisk dlaně v Siemsově autě také odpovídal Loriným otiskům. Tyhle informace

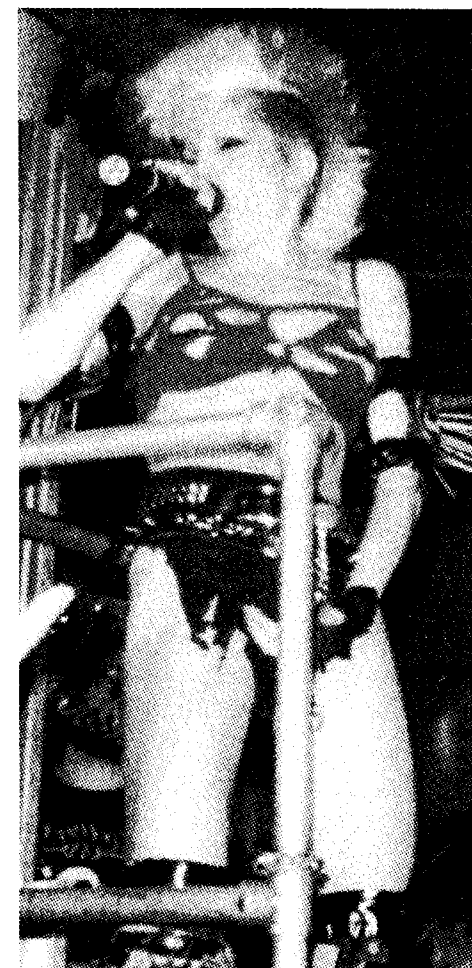

filmová Wuornos v podání Charlize Theron

do SM: řetězy, kůže, trapičství a smyslnost. Wendy byla prý dost inovativní a také neoblomná, co se týče kaskadérských scén. V poslední scéně v jedoucím autobuse Wendina postava Charlie rozbíjí přední sklo a vylézá na střechu. Natáčelo se bez kaskadérky a bez jakýchkoli záchranných sítí či popruhů - Wendy měla pocit, že to svým fanouškům dluží.

O svých dominantních sexuálních rolích řekla: "Je to má pomsta na všech těch soft-core fantaziích, co se natáčejí. Tolik mě to rozčiluje. Ženy jsou tam v sexy prádle. A muži je používají jen jako objekty. Moje video, to jsem jen já a moje excesivní chování."

Nebezpečné scény jsou natočené i v klipu k její písni "It's my Life". Potom, co prohodí televizi oknem, pomocí buldozeru srovná se zemí dům, a zápasí se dvěma ženami, vyleze po žebříku z jedoucího auta do letadla letícího nad ním. Auto sjede z útesu a dole vybuchne. "Tohle je můj život. Udělám, co budu chtít. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat. Je to silná žena. A já se nebojím být silná".

Další sexuální role v jinak prý dost špatném Pucker Up and Bark Like a Dog (1990) se sestává z dominovských praktik uplatňovaných na hlavní postavě.

Pokud někdo patříte k milovníkům či milovnicím seriálu MacGyver, pak vězte, že i tady měla svůj štek. Ve 111. epizodě, jestli vás to zajímá:))

Hlavně kvůli svému provokativnímu a otevřeně sexuálnímu vystupování se Wendy dostala i na stránky časopisů - dvakrát nafotila nahé fotky pro americký Playboy, ovšem aby to nebyla nuda, fotila se nahá při seskoku z letadla.

Časopis People (trochu méně laciný Spy, píše o

celebritách a hodně se zaměřuje na to, co mají na sobě) ji zase jednou zvolil nejlépe oblékanou ženou - hm, že by číro a kůže v Americe osmdesátých let převládaly legíny a blýskátka? Wendy sama ale módu nesnášela, i proto se oblékala tak šokujícím způsobem. A někdy zase chodila úplně obyčejně - anti-módně. Pro ni byla móda něco, co se následuje, něco, čemu se člověk podřizuje. A jak už bylo řečeno výše - ona konformitu nenáviděla.

Wendy byla a stále může být vzorem pro mladé ženy v punku a metalu i mimo ně. Podařilo se jí prosadit a získat si respekt v mužských subkulturách, i když sama přiznávala, že to nebylo lehké: "Je to sexistická společnost. Musím makat desetkrát tvrději než jakýkoli muž. Musíš být od začátku desetkrát lepší, aby tě někdo respektoval a bral vážně." Ačkoliv za sebou měla dráhu porno herečky a striptérky a sexuální podtext ve svém hudebním vyjadřování nikdy neopustila, nebyla jen pouhou šukací pannou nebo groupie své kapely. Sexualitu vynesla na povrch a udělala z ní svou zbraň. Odmítala jediný ideál ženské krásy: "Ženy nemusejí vypadat jako tvář Revlonu nebo modelky z titulní strany Cosmopolitanu. Většina lidí tak nevypadá. Většina lidí se tak ani nechová. Existují alternativy. A já dělám alternativní hudbu."

Na veřejnosti se projevovala jako velmi divoká, silná a neohrožená žena, ale v osobním životě byla spíše vyrovnaná a milá (možná i díky tomu, že zamlada strávila nějakou dobu meditováním s mnichy v Himalájích). Dopisovala si se svými fanoušky a fanykami, protože měla za to, že když ji píšou, hledají u ní nějakou oporu. (Prý jí to ale vždy zabralo spoustu času, protože dopisy psala se slovníkem - přece jen odešla ze školy...).

Potom, co se Plasmatics dali kvůli turné (1988) a vydání desky (1989) ještě jednou dohromady, se odstěhovala s Rodem Swensonem, svým dlouholetým partnerem, do městečka Storrs v Connecticutu. Hudební sféru už úplně opustila a pracovala v různých obchodech se

zdravou výživou a jako pečovatelka o zvířata. Byla přesvědčená vegetariánka a bojovnice za práva zvířat.

Nicméně, i přes vyrovnaný a poklidný způsob života, už Wendy nenacházela důvod žít. ... 1998 spáchala sebevraždu. Rod Swenson toho dne po návratu domů našel balíček, do kterého mu dala několik drobných dáreků a dopis na rozloučenou. Vydal se ji hledat a po dlouhé době našel tělo v lese, v místech, kde ráda krmívala lesní zvířata. Ležela tam s prostřelenou hlavou. Bylo jí 48 let. V jejím dopise se píše: "Akt odebrání si života není něco, co bych udělala bez přemýšlení. Nemyslím si, že by si lidé měli brát život, aniž by o tom delší dobu hluboce a důkladně neuvažovali. Ale na druhou stranu jsem pevně přesvědčená, že právo to udělat je jedno z nejzákladnějších práv, která by každý ve svobodné společnosti měl mít. Pro mě už velká část světa nemá smysl, ale pocit z toho, co dělám, zvoní mému vnitřnímu uchu hlasitě a jasně. (odcházím do) místa, kde už není žádné já, jenom klid. S láskou, Wendy."

Koncert na její počest se konal v CBGB's 18. května, tedy tam, kde to před 20 lety začalo. Tak co? Byla to jen metalová hvězda, která vydělávala na šokujícím vystupování, ničila bezdůvodně drahé věci a zaprodala se porno průmyslu, nebo v tom bylo něco víc? Úsudek si udělejte sami.

EMČA REVOLUCE

pravděpodobně na selhání jater z důvodu přehnaného pití, ačkoli se šušovalo, že ji zabil Lauri.

TY ROSTEŠ PRO KRIMINÁL!

Aileen opustila školu, odešla z domova, potulovala se kolem dálnic a živila se prostitucí. Následující léta připravila její rodině tragický osud: bratr Keith zemřel ve 21 letech na rakovinu, Lauri spáchal sebevraždu.

Aileen opustila Michigan a vydala se na Floridu. Když jí bylo dvacet, náhodou na silnici stopla Lewise Fella, 69letého prezidenta jachtového klubu, který se do ní okamžitě zamiloval. V roce 1976 se vzali. Milující manžel a materiální zajištění - pokud tohle měla být její životní šance dostat se z mizérie, pak ji Lee nedokázala využít. K muži se chovala otřesně, rvala se po hospodách a nakonec si šla na chvíli sednout za fyzické napadení. Fellovi během měsíce došlo, že si nevybral správně, a manželství bylo zrušeno. A tak Aileen pokračovala ve svém dosavadním způsobu života: nevydařené vztahy, prostituce, krádeže a dokonce ozbrojené přepadení. Hodně pila a fetovala, pokusila se o sebevraždu. Ve třiceti z ní byla citová i fyzická troska.

Tehdy potkala o šest let mladší Tyriu Moore, která byla po dlouhé době člověkem, který ji miloval a neopustil ji, ať se dělo, co se dělo. Někakou dobu se měly skvěle - byly spolu, Tyria opustila svou práci pokojské v motelu a cestovala s Lee, která je obě živila penězi z prostituce. Bohužel, Aileenina "prodejní cena" jako prostitutky pod vlivem jejich životního stylu i přibývajících let upadala víc a víc, a prvotní síla zamilovanosti se začala ztrácet pod existenčními problémy. Budoucnost vypadala ještě hůř než přítomnost.

TLEJÍCÍ MRTVOLY U DÁLNIC

A právě tehdy dostal v téhle špatné hře svůj štek Richard Mallory. Tento floridský opravář elektroniky si občas rád vyhodil z kopýtky a nebylo neobvyklé, že na pár dní zmizel a užíval si s pitím a prostitutkami. Byl paranoidní a ke svým zaměstnancům se nechoval nejlíp. Nikoho proto příliš nepřekvapilo, když na začátku prosince 1989 zmizel.

mladá Aileen,
policejní fotografie

Nepostrádali ho až do té doby, než se o pár dní později našlo jeho opuštěné auto.

13. prosince 1989 dva mladíci, živící se sběrem kovového odpadu nalezeneho kolem dálnice, objevili tělo zabalené do kusu koberce. Otisky prstů sebrané z již poměrně rozložených rukou prokázaly, že jde o Richarda Malloryho, kterého už skoro dva týdny nikdo neviděl. Byl zastřelen třemi ranami ze zbraně ráže 22. Pátrání po vrahovi však bylo neúspěšné a případ byl uložen k ledu.

O půl roku později, 1. června 1990, bylo v lese v jiném floridském okrese nalezeno další nahé mužské tělo. Identifikace ukázala, že jde o Davida Spearse, třiačtyřicetiletého prodávce těžké techniky. Naposled byl spatřen 19. května, kdy se nevrátil ze služební cesty. I on byl zastřelen několika ranami ráže 22, u jeho těla se prý našel použitý kondom.

Mezitím se v dalším okrese našla další nahá mrtvola. To bylo 6. června. Tělo už bylo tak rozložené, že se nepodařilo jej identifikovat, ani určit datum smrti. Kulky ráže 22 se ale učít povedlo. Místní detektiv Tom Muck si všiml

STRACH A HNUS NA FLORIDĚ

neboli ŽIVOT A SMRT AILEEN WUORNOS

Jednou ze slavných lůzerských ženských postav 20. století je masová vraždkyně Aileen Wournos. Její život a činy pobouřily Ameriku hned v několika ohledech: tahle prostitutka zavraždila a okradla sedm mužů, udržovala lesbický poměr se svou přítelkyní a u soudu nikdy neprojevila lítost, ale chladnokrevnou nenávist.

Její nahnutý život a smrt se staly námětem několika knih a dokumentů. Oscarový biografický film zrůda s Charlize Theron a Christinou Ricci se promítal i u nás, a tak tenhle příběh už možná někdo znáte.

UBOHÝ ZAČÁTEK

Aileen Wuornos se narodila v Rochesteru, v americkém státě Michigan 29. února 1956 jako Aileen Carol Pittman. Jedna z mála šťastných okolností, které ji v životě potkaly, byl fakt, že nikdy nepoznala svého otce. Leo Pittman byl totiž psychopatický násilnický pedofil, který v té době seděl ve vězení a krátce po Aileenině narození tam spáchal sebevraždu. Ani její matka však nebyla ukázkou rodičovské starostlivosti.

Diane Wuornos si vzala Pittmana v patnácti, krátce na to porodila syna Keitha a o rok později Aileen. Pár měsíců před narozením Aileen, tedy necelé dva roky po svatbě, se s Pittmanem rozvedla a začala děti vychovávat sama. Zjistila, že tento úkol je nad její síly a v roce 1960 děti opustila. Ty přešly do péče prarodičů, Lauriho a Britty Wuornosových, kteří je adoptovali. Skutečnost, že se jedná o prarodiče, dětem nikdo nesdělil, a když se to Aileen asi ve dvanácti letech dozvěděla, ještě se zhoršila už tak dost vyostřená situace. Lauri byl alkoholik a k dětem se choval až příliš přísně a často je krutě bil, Britta také měla problémy s pitím.

Aileen začala dost brzo sexuálně žít,

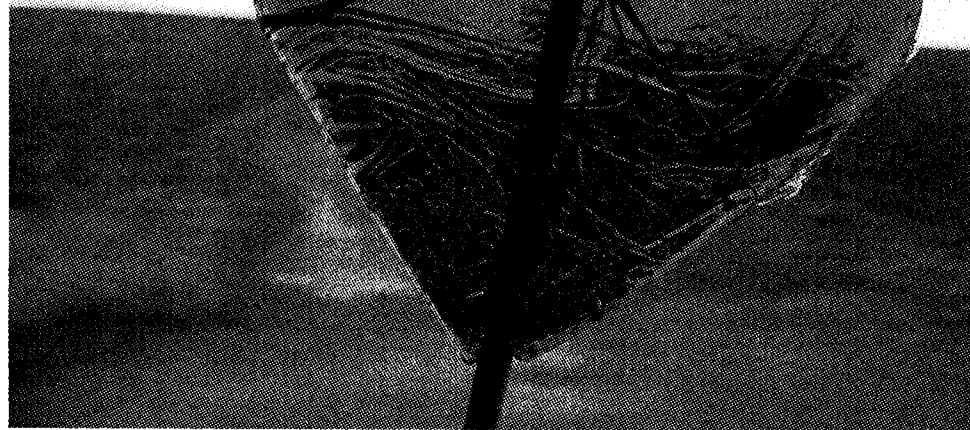
údajně spala i se svým bratrem. Ve 14 letech otěhotněla a rodina ji poslala do domu pro svobodné matky. Porodila tam syna, kterého dala k adopci.

V roce 1971 zemřela babička Britta,

Wuornos ve vězení

Lásky vs. Vztahy

Před pár měsíci jsem si přečetla článek v Hluboké Orbě: Zabte vztahy. Byl o tom, že vztahy ničí spontaneitu citů, že nás zavírají do žalářů, kde pomalu umíráme. Tehdy jsem to ještě moc nechápala. Anebo jinak, chápala, že to tak může být, ale necítila jsem to tak ve svém životě.

Jenže život se mění a já pomalu začínám rozumět.

Vztahy, a zejména v naší společnosti jediné uznávané monogamní vztahy, jsou na jedné straně partnerstvím, vytvářením a sdílením specifických forem komunikace a intimity, budováním něčeho, co má budoucnost, snad i lásky, a v neposlední řadě sexu. Jenže, také svazují, omezují, zakazují se stýkat s určitými lidmi (hrozba nevěry), uvalují majetnické pouto.

Žárlivost bývalého přítele mě strašně ničila. Zpočátku jsem se snažila obhajovat, že nedělám nic špatného, že věrnost dodržuju, ale nakonec jsem si uvědomila, že jen sama sebe ponižuju, a vztah ukončila.

Břemeno vztahů však není jen žár-

livost jednoho z partnerů. Spočívá v tom, že jsme uvěřili, že milovat více lidí je špatné, spát s více lidmi je špatné, a že jedinou správnou věcí je zasvětit svůj život v daný čas jen jedné osobě. S ní trávit svůj volný čas, jezdit na výlety, chodit na koncerty, pozvat do rodiny. Jiné "vztahy", jiné náklonnosti a kamarádství udusit, protože by mohly bránit v růstu tomu hlavnímu Vztahu. Člověk se pak přestává vidat s kamarádkami, protože má Vztah, není čas jet na hory s bývalými spolužáky a spolužačkami, protože člověk má Vztah. Na koncertě si nepopovídá s dávnými známými, protože má Vztah.

A Vztah má jeho.

V základu Vztahu až příliš často leží přivlastňovatelské touhy - mít někoho, být si někým jistý/á. Přitom jde o to, být si jist/a sám/a sebou, přijímat lásku, když ji někdo dává, a smířit se s rozchodem, když přijde. V jedné staré písničce Posmrtných zkušeností se zpívá: "Kéž má láska jako sluneční světlo tě obejmě a přitom ti ponechá osvícenou svobodu." Milovat, ale bez uvalování závazků, které jsou vymahatelné z tit-

ulu existence Vztahu. Dokud si neuvědomíme, že s láskou musí jít ruku v ruce i svoboda, budeme spoutaní Vztahem.

Stalo se mi, že jsem ve stejné době potkala několik zajímavých lidí, kteří mě přitahovali. Ráda jsem s nimi trávila čas, ráda bych se s nimi i vyspala: měli mou důvěru a vzrušovali mě. Jenže pak jsem musela učinit rozhodnutí podle logiky Vztahů: můžu mít jen jednoho. Ostatní přátelství, sympatie a náklonnosti je třeba udusat, aby byl "doma" klid, anebo je dál pokoutně žít, dělat úhybné manévry a utajené schůzky označovat jako "sraz s kámoškama".

Není jediný důvod (tedy kromě rizika pohlavních nemocí) za každou cenu setrvávat v monogamních Vztazích. Jsem si jistá, že ne každému to bude vyhovovat, ale ti, kdo se cítí monogamii být svazováni, by za svou touhu po

svobodě neměli být trestáni.

Mnoho Vztahů, které byly v krizi, se jejich protagonisté rozhodli řešit "volnou láskou" - označovali tak to, že jejich Vztah bude dále trvat, ale oni si najdou další partnery. Málomomu se skutečně podařilo Vztah udržet, většinou se jen roztočila spirála teď již "legitimních" podvodů a žárlivých scén a nakonec došlo k úplnému odcizení těch dvou. Rozešli se a založili nové Vztahy.

Myslím, že tihle lidé nebyli ještě na svobodnou lásku zralí - neodvážili se vzepřít se majetnické logice Vztahů, nepochopili zásadní roli svobody. Když chce svobodu, musím ji ponechat i druhým lidem. Když já chci více partnerů, musím přijmout, že je bude mít i ten druhý. Milovat nebo mít rád/a více lidí najednou je přece docela normální.

A musíme k sobě být maximálně čestní. ER

nevím

ZELEZNÁ KOLONA, IF THERE IS A HOPE, A DALŠÍ KAPELY, 9.9.2006, EKH,

VÍDEŇ

Vím,

- že tentokrát se na mě EKH tvářilo trochu vlídněji než před půl rokem
- že chceš-li si uchovat boty vcelku, nechod' na dvorek
- že na dvorku řádí hladový, nebo zvědavý králík
- že tam bývali dva
- proč je na dvorku křížek a na dveřích nápis "psům vstup zakázán"
- že tentokrát bylo na dvorku i hoooooodně ovcí
- taky, že tam byla přednáška o slovenském anarchistickém hnutí

Ale nevím,

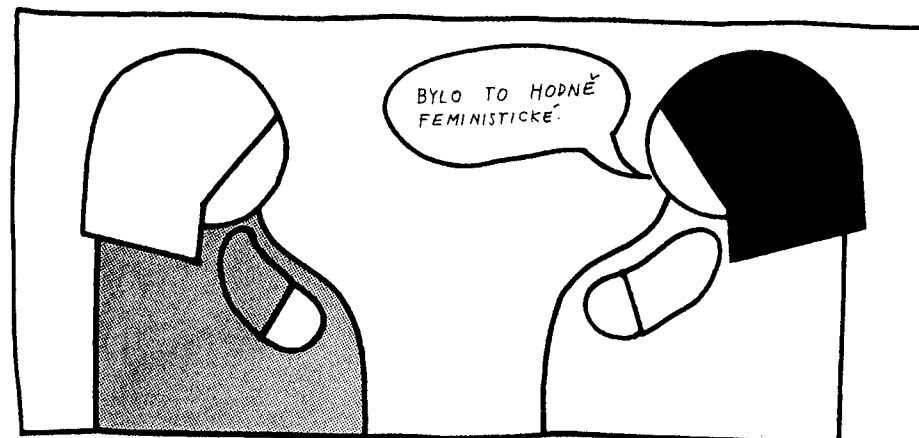
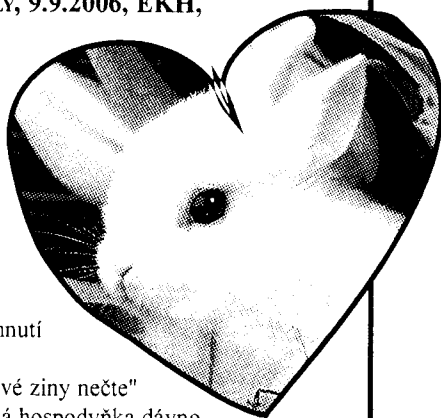
- co o ní napsat do rubriky Nevím, když přednášející "punkové ziny nechte"
- taky, proč koncerty začínají až o půlnoci, kdy každá správná hospodyňka dávno chrupká

Vím,

- že koncert byl opět silně mužská záležitost - chlapi na pódiu (s jednou výjimkou - nebo se dvěma - Maja v růžových šatíčkách), chlapi v kotli a publiku
- že jsem nechtěla přijít o zuby, a tak jsem stála vzadu
- ale že to asi bude "normální" stav, jenom já jsem Alenka

Jinak ale vím,

- že hudebně to bylo eňo něňo (nebo Emo???), i když zvukař prý asi občas spal
- že síťované nadkolenky jsou přitažlivé vždy a všude, zejména pak na dlouhých štíhlých nohách kytarist(ky)

KRESLÍ A PÍŠE VENDULA CHALÁNKOVÁ

Nora byla, na svou dobu standardně vzdělaná, mladá Irka. Protože měla doma, v Galway, kde žila se svou matkou a strýcem, peklo, rozhodla se utéct do Dublinu. Tam pracovala jako pokojná v hotelu, a také v Dublinu, roku 1904, potkala Jamese Joyce, muže, kterému potom "zasvětila život".

Film, který o ní byl natočen v roce 1999, podle "feministické" (jak se o ní píše) novely Brendy Maddox, se snaží postihnout, jak mohl asi jejich vztah vypadat. Nora je vylíčena jako samostatná, silná žena, co se týče mužů celkem zkušená (dva její milenci zemřeli, takže jí její přátelé ještě v Galway posměšně přezdívali "vražedkyně mužů").

Zato James Joyce vystupuje ve filmu (v podání Ewana McGregora) jako ustrašený, slabošský, paranoidní mladík, který chodí (do seznámení s Norou) do bordelů a trusí za sebou dekadentní pravdy. Má na Noru velké požadavky - chce, aby ho úplně pochopila, aby za ním vždycky stála, aby myslela a chápala stejně jako on. Nora ho také mámi svojí otevřenou živočišností. Sexualita je pro Jamese Joyce jedním z leitmotivů jeho literární (značně autobiograficky laděné) tvorby, vztah s Norou a její osobnost se promítá například do novely *Odyseus*.

V roce 1904 opouští Nora a James Irsko, především kvůli Joycově nenávisti k maloměšťáckým a pokryteckým mravům, které své zemi přičítá, a cestují do italského Terstu. Ve filmu si Nora právě na této cestě uvědomí, že každé sousto dostane jen prostřednictvím svého manžela, mluvit i žít bude moc jen skrze něj. Přesto s ním zůstane. Noře se po nějaké době narodí syn, Giorgio. Noru mateřství deptá, cítí se jím spoutaná, s Jamesem se vzájemně odcizují. James začíná značně holdovat alkoholu, jinak je oddán jenom své tvorbě.

Noře se v době krize jejich vztahu narodí druhé dítě, dcera Lucia. Když se konečně vyhrabou z počátečního materiálního nedostatku a koupí si v Terstu dům, "prchá" James zpět do Dublinu, jednak kvůli vydávání svých knih, jednak protože se paranoidně domnívá, že ho Nora podvádí (nebo někdy podvedla). Z doby, kdy byl pryč pocházejí pornografické dopisy, které si Nora a James vyměňovali.

James se nakonec do Terstu vrací, pokračují ale jeho záchvaty šílené žárlivosti a Nora od něj nakonec odchází, vrací se do Irska, domů do Galway. Tam za ní míří i James a nakonec ji přemluví, aby s ním a s dětmi odjela do Paříže. Tím film končí. Následuje už jen poznámka, že Nora zůstala s Jamesem Joycem až do jeho smrti v roce 1941 v Curychu, kde sama dožila (mimořádně, Joyce si Noru vzal až v roce 1931, takže 27 let po seznámení, a to údajně jenom, aby uklidnil svého umírajícího otce).

To, co se ve filmu, podle mého mínění, tolik neodráželo bylo to, že Nora neměla moc velké pochopení pro Joyceovu práci. V některých jeho textech nenalezala smysl, vadilo jí, že James píše o jejich životě, odcizuje jim ho. Mnohem víc než jeho psaní se jí líbil jeho zpěv.

Na počátku vztahu plnila Nora funkci ochránitelky, "bohyně", postupně (hlavně kvůli příchodu dětí) je víc a víc v podřízené pozici vůči Jamesovi, omezovaná jeho přáními a rozmary. Podle všeho mateřstvím dost strádala, tím, že jí vzalo svobodu, že jí ještě více materiálně přivázalo k Jamesovi. Její dcera Lucia trpěla od narození mentální poruchou a Nora požadovala její hospitalizaci, proti čemuž se James stavěl. Nakonec, když byla umístěna v nějakém ústavu, se zařekla, že už ji nechce nikdy vidět. Na tom je podle mého názoru dobře vidět, že byla skutečně oddaná jen a jen Jamesovi, ne rodině jako takové.

Film o Noře bylo klasické, Amerikou inspirované, jsou spolu-nejsou spolu, okořeněné pár erotickými scénami. Podstatné ale je, že zde byla vykreslena žena, která se vzdala všeho svého, všechnu svojí sílu věnovala vztahu s "jedním z nejvýznamnějších spisovatelů světa", jak čteme na konci filmu. I když to muselo být dost vysilující. Stala se malou ženou za velkým mužem. Podle všeho, jednou z nejvýznamnějších malých žen světa.

info o filmu: Nora, 1999, režie: Pat Murphyová, hlavní role: Susan Lynchová, Ewan McGregor

dále čerpáno z: http://en.wikipedia.org/wiki/Nora_Barnacle

LENY

TEST CHTÍČE: PROVINIL/A SES HŘÍCHEM SMILSTVA ?

Náš deseti otázkový test odhalí, tíží-li tvou duši hříchy chtíče. Až test dokončíš, podívej se na bodové ohodnocení jednotlivých odpovědí a spočti si body. Ty potom srovnaj s naší stupnicí smyslnosti. Odhalíš tak míru své morální čistoty (či úpadku).

1. Popsal/a bych orgasmus jako:

- a) nejvíc ducha povznášející a vůbec nejbáječnější zážitek, který může člověk mít
- b) děsivý Satanův prst škubající se uvnitř mých genitálií

2. Vyber prohlášení, které nejvíc odpovídá tvým pocitům:

- a) Pro to, abych byl/a sexuálně uspokojený/á, si musím rozumět si s partnerem či partnerkou a být s ní(m) šťastný/á,
- b) Pro to, abych byl/a sexuálně uspokojený/á, musím být spokojený/á s kusem nábytku, kolemjdoucí/m, domácím mazlíčkem nebo vibrujícím zařízením

3. Když si představím nahé tělo někoho extrémně přitažlivého, mám silné nutkání:

- a) masturbovat jako nadřazený šimpanz
- b) nakapat si horký vosk na bouřící se neposlušné intimní partie

4. Vyber přesnější tvrzení:

- a) Jakmile mě někdo políbí na pus, už se nedá vrátit ke společenské konverzaci o počasí.
- b) Jsem funící a supící rozpálený vdoleček lásky

5. Ideální hudba při milování je:

- a) Mordířské balady od Nicka Cavea
- b) Vojenský pochod od Franze Schuberta

6. Nejstarší a nejvíce oceňovaná profese je:

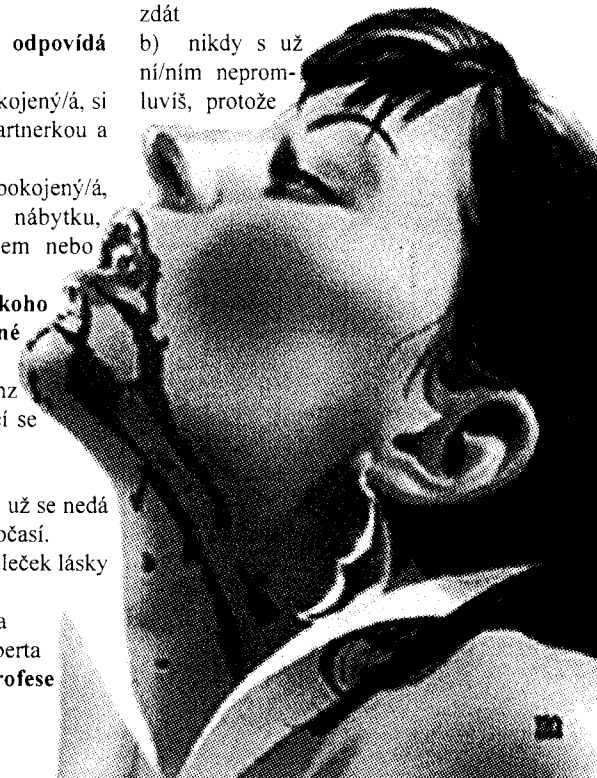
- a) mateřství
- b) prostituce

7. Pozdě v noci si jako vždy čteš v Bibli, když tu najednou odvedle uslyšíš funění a sténání. Tví sousedé si užívají hlasitý, divoký sex, vrcholící hlasitými orgasmy. Co uděláš?

- a) nahraju si je a případně to dám na net
- b) zkusím si propíchnout ušní bubínek suchou špagetou

8. Jednoho rána se probudíš v polovině extrémně erotického a vlhkého snu o svém dobrém kamarádovi/-ce. Co uděláš?

- a) snažím se usnout, aby se ti o tom zase začalo zdát
- b) nikdy s už ní/ním nepromluvíš, protože

víš, že je ďábelským pokušitelem

9. Celkové číslo tvých sexuálních partnerů:

- a) 0-1
- b) 2 a víc

10. Děti by se podle tebe měly dovědět o sexu:

- a) krátce před svatební nocí
- b) nikdy

Za tyto odpovědi máš bod: 1b, 2b, 3b, 4a, 5b, 6a, 7a i 7b, 8b, 9a, 10a i 10b

10 - 9 bodů: Jsi na cestě k morální bezúhonnosti, neovlivněný/á hříchy těla. Nicméně, už jen ten fakt, že tě zaujal tento test, ukazuje, že hříchy tě může stále nepřiměřeně pokoušet. Dej si pozor.

8 - 7 bodů: Pokušení jako kulka zasáhlo tvé jinak čisté srdce. Musíš se bránit, jinak ztratíš svou nesmrtelnou duši! Jako pokání masturbuj téměř až k orgasmu a pak začni myslet na své prarodiče, nahé a viditelně vzrušené.

6 - 5 bodů: Poskvnil/a jsi chrám svého těla chlípnými zvyky. Tvoje zkaženost, co se střídání partnerů, masturbace a sledování porna týče, je jako nemoc. Je tu malá naděje, pokud ovšem jsi ochoten/ochotna zřít se své hříšné minulosti a začít nový život pod falešnou identitou.

pod 5 bodů: Jsi perversní a odporný/á. Pošli svou nahou fotku na bloody.mary@safe-mail.net

z: deadlysins.com/features/sintest/lusttest.htm

přeložila LENY

grrrl vtipy

MALA RIOT GRRRLA KWAÍCCI

Přijde holčička do zverimexu a žvatlá:

"Puosimvás, máte maí kwáičky?"

Prodavač nasadí klasické dětské žvatláni, sehne se k ní a vezme ji k výběhu:

"Ty bys chtěla kwáička? A jakýho? Máme tu... maího hnědýho kwáička, maího chwupatýho šedivýho kwáička, maího uoztomího bíuího kwáička..."

Holčička se dívá do výběhu, vytáhne z pusy lízátka a povídá:

"No myslím, že ta moje krajta na barvu docela sere."

NORA BARNACLE

(1884 - 1951)

O této vcelku neznámé postavě jsem se rozhodla napsat článek, protože jsem měla příležitost vidět životopisný film, který se obšírně věnoval jejímu vztahu k manželovi, Jamesu Joycovi, jednomu z největších spisovatelů 20. století. Po jeho shlédnutí jsem byla rozhořčená tím, že tento "velký muž" literatury se rekrutoval z muže celkem přízemního, s velkým přispěním Nory, která mu byla

manželkou, milenkou, důvěrníkem, kritičkou jeho textů, pečovatelkou atd. Tím nechci říct, že by bez tohoto vztahu James Joyce v životě vůbec nepsal, jenom by to bez opory a zázemí, které mu jeho manželka poskytovala, mohlo dopadnout úplně jinak. O této ženě se tedy ví, že stojí velkým dílem za "kariérou" svého muže, že se pro něj obětovala, kolik bylo a je ale takových, o kterých ne?

ODA NA BLOODY MARY

básník clausewitz

souložíme spolu
v krvi
možná protestantů možná katolíků
možná komunistů možná antikomunistů
je to jedno
je to už jen lidská krev

jsi stále ještě oblečená
ale tvé oblečení na tobě
hoří

a my dva také hoříme
už ani nechápeme
zda je naše láska povodeň nebo požár
oceán nebo výbuch sopky
zemětřesení
hromadná poprava
masová vražda
monstrproces
koncentrační tábor
kolik nevinných v dějích dějin trpělo
aby se mohla uskutečnit

logika války jako by platila všude
v osvobozených zónách
mezi piráty
i na divokém západě
svoboda?
ale ano holoubkové
svoboda toho kdo zabije
nebýt zabit
svoboda toho kdo znásilní
nebýt znásilněn
svoboda obchodních cest přístupu ke zboží
tisknout peníze nakupovat prodávat komodi-
fikovat
hlavně však nesemilnit a nemít jiného boha
koupit si od jejího otce hodnou ženušku
zotročit si ji

a dělat dějiny
být bystrým ba bystrozrakým byrokratem
dlouhým ba dlouhonohým válečníkem
širokým ba širokosrdcím kapitalistou
násilí se prosadí vždy
jsme krvaví i když jsme si ani prstíček od krve
neušpinili
jsme vrazi i když jsme se nikoho ani nedotkli
a naše lidská tvář se stále spolehlivě sametově
usmívala
jak měsíček na hnoji
jak masturbující rumcajs
jak análně znásilňovaný krakonoš
jak vlk kterému ho kouří karkulka

žijeme násilím z násilí a pro násilí
i to že tě miluju je násilí
má láska je bič
mé polibky jsou jako bombardování
spát se mnou je jako poprava
krváciš
má lásko

i to že o tobě píšu verše
je forma násilí
a možná ta nejstrašnější
vplétám tě do svých příběhů
dělám z tebe jednu jejich postavu
obráběnou mými slovy
známou jen skrze mé oči a pocity
uměňuji tvou jedinečnost
měním subjekt v objekt...

souložíme spolu
jak jedna velká krvavá hranice
jako zápalná oběť za zkurvené dějiny
jsme metapostavami v metapříběhu
který nenapišem
má lásko

Malá jména vedle velkých

Skrze celé dějiny umění nenajdeme mnoho malířek, sochařek, grafiček, literátek ani hudebních skladatelek. Je jasné, že důvodem není to, že ženy jsou jako "druh" k umění méně nadané, spíše jim sociální postavení a povinnosti jej doprovázející nedovolovaly se vydat po nejisté cestě umění. Už kvůli tomu, že musely rodit a vychovávat děti, a zajišťovat péči a někdy i prostředky celou rodinu, držet se zpátky, když měly štěstí být krásné a mlčet.

Co se týče výtvarného umění, měly to ženy ztížené ještě jednou - nemohly se učit kreslit či modelovat podle nahého aktu, a to ani ženského. A to vůbec nemluvím o tom, že do 19. století neměly vůbec přístup na Akademie umění, takže umělkyně se dnes tu a tam najde pouze mezi dcerami nebo partnerkami "velkých" umělců, kteří je umění po večerech doma soukromě učili.

V době impresionismu, v třetí čtvrtině 19. století se chystala revoluce. Revoluce v umění, protože se vydalo cestou emoce,

okamžitého vizuálního prožitku reality. To bylo po klasicistickém "reprezentativním" a chladném období umění převratné. A tato revoluce s sebou přinesla ještě jednu novotu - počátek postupného "prosakování" žen do výtvarného umění. Ženy-umělkyně, kterým je tento článek věnován, jsou **Berthe Morisot** a **Mary Cassat**.

Ríká se, že impresionisté jako první umělci skutečně zdůraznili přírodu - a protože bývá příroda spjata se ženami (a věda s muži, fakt nechápu), mohly se podle některých uplatnit právě v tomto uměleckém stylu. Druhou stranou mince je, že impresionisté, ač avantgardní a nekonvenční umělci, neviděli rádi, že se žena zabývá uměním - podle řady z nich tím "rozbižela" rodinu. Dalším problémem bylo, že pro ženy v té době bylo zcela nemyslitelné vysedávání po kavárnách a debatování s uměleckými kolegy, takže se uchýlovaly k domácím "soirée".

Obě Morisot i Cassat měly mezi impresionisty přátele - například kvůli Mary Cassat se Edgar Degas vzdal zavlitého nepřátelství k ženám; Berthe Morisot zase přivedla Edouarda Maneta k malbě v plein-airu (tedy přímo v krajině). Vůbec, přátelství Maneta s Morisot bylo přínosné pro oba. Obě malířky vystavovaly oficiálně v pařížském Salónu, a později i s "vyloučenými" impresionisty.

Zajímavé je, že téma těchto dvou umělkyní je totožné - žena, její soukromý život, její pouto s dětmi. Byla to znouzectnost, malovat prostředí, které jediné dobře znaly, anebo z jejich odkazu vysvítá potřeba zobrazení mužskými umělci "neznásilněné" ženské životní skutečnosti? Pro druhé vysvětlení by svědčil fakt, že umělci-muži se zabývají a vždycky zabývali ženou spíše jako sexuálním objektem či "útočištěm", než jako samostatnou myslící bytostí...

Berthe Morisot (1841 - 1895) byla Francouzka, která se narodila dobře situovaným rodičům, kteří ji v umělecké kariéře pod-

Morisot- Koločka

rodinné výjevy od Cassat

porovali. Měla také sestru, Edmu, která sdílela stejnou ambici, ale po sňatku se jí nadobro vzdala, což Berthe velmi mrzelo. Berthe se provdala za bratra Edouarda Maneta. Začínala malbou krajiny, pod vlivem krajináře Camilla Corota. Z jejích figurálních kompozic vyzařuje prostota všednosti a dokonalý klid. Je celoživotně věrná impresionismu, který má občas expresionistický nádech a silnou atmosféru. Mezi nejkrásnější obrazy patří Kolébka (1872), intimní výjev matky nad kolébkou jejího dítěte, a portréty holčiček.

Mary Cassat (1844 - 1926) měla složitější a dobrodružnější osud. Narodila se v Americe, v malém městě ve státě Pennsylvania, také do bohaté rodiny. Ta ale s její uměleckou kariérou nesouhlasila. I přesto začala Mary studovat na philadelphské Akademii. Laxnost profesorů k její výuce a blahosklonný postoj, který sdíleli i její spolužáci, ji přiměl, aby přesídlila v roce 1866 do Paříže. Po krátkém návratu do USA, kdy jí otec poskytoval prostředky jen pro existenční minimum a snažil se jí tak přimět, aby skončila s uměním, se Mary seznamuje s

Degasem a impresionisty. V 90. letech se však impresionismu vzdala a experimentovala s různými styly - naturalistickým zobrazením, japonismem... Působila také jako znalkyně pro několik důležitých sběratelů umění. Na počátku I. světové války byla nucena s malováním přestat, protože měla vážné zdravotní problémy a byla téměř slepá. V roce 1915 však ještě uspořádala výstavu na podporu hnutí sufražetek.

Co říci nakonec? Tyto ženy byly odvážné pionýrky ženského umění. Přesto, že byly nadané, vzdělané a samostatné, byly uzavřené do "ženského světa", který se naučily důvěrně zobrazovat ve svých dílech. Řídily se pravidly "mužského světa", přijaly úděl, který jim tento svět připravil. Je doloženo, že zuřiví kritici impresionistů je brali shovívavěji, protože jim konvenovalo, že zobrazují "mírný, ženský pohled na svět". Jsou ale výjimečné i přes to, jenomže stále zůstávají malými jmény mezi velkými.

LENY

ALENA KUPČÍKOVÁ: CHLUPATICE V TANCI SLUNCE

Pod tímto názvem se v pražském Muzeu výtvarných umění konala od 21.2. do 12.4. 2007 výstava Aleny Kupčíkové, mladé umělkyně, která nedávno dokončila studium na Akademii výtvarných umění v Praze. Její "chlupatice" jsou kresby-asambláže složené z ochlupení ženského ohanbí, které autorka poskládala a posplepovala tak, že tvoří obrazy ženských torz a "jejich" vagín.

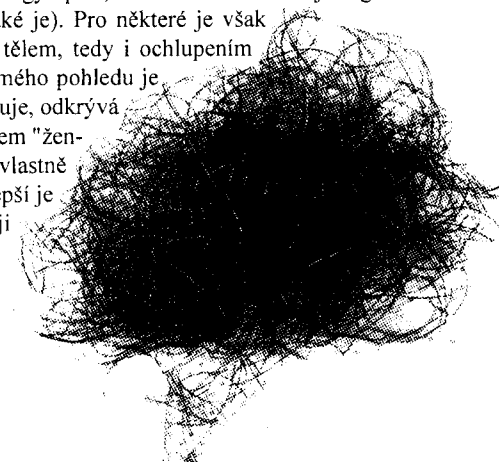
Autorka přišla na tento nápad, při snaze překvapit svého partnera a dát mu k společnému výročí originální dárek, jak jste se mohli dočíst v průvodním textu k výstavě. Vytvořila tedy ze svého ochlupení vlastní autoportrét, roztaženou vagínou směrem k divákovi. Její partner byl z tohoto dárku tak nadšen, že se autorka rozhodla k pokračování v této ideji v širším měřítku a metodicky.

Narazila však na bariéru společenských tabu, jak u svých kamarádek, které oslovila, jestli by jí neposkytly "materiál" pro její díla, tak později s již hotovými díly v jisté francouzské galerii, vlastněné manželkou Jacqua Chiraca, která odmítla takové věci vystavovat. Umělkyně se podle vlastních slov snaží detabuizovat (ženskou) tělesnost, ukázat světu vagíny.

Je zajímavé, že se zde autorka střetává s dvěma protichůdnými tlaky společnosti na ženu - se studem přiznat, že si ženy ohambí vyholují (což je příliš erotické, dráždivé, konfrontující stále trvající ideál cudnosti, "falešnou" cudnost, evokující upravování se pomoherečkou), a zároveň se studem za chloupky, jakožto nevzhledné, nehygienické, téměř něco nechutného. Tyto dva protichůdné přístupy nedávají mnoho prostoru manévrovat, být "v normě", nenapadnutelná za své chování a tudíž se za ně nestydět. Eve Ensler ve "Vagina Monology" píše, že začít milovat svojí vagínu znamená nejprve začít milovat své ochlupení (takové, jaké je). Pro některé je však znakem "emancipace" právě možnost se svým tělem, tedy i ochlupením nakládat tak, aby se ta která cítila pohodlně. Z mého pohledu je tedy jedno, jak která z nás o své "chlupatice" pečuje, odkrývá se tu ale zřetelně fakt, že s tím stanovováním norem "ženskosti" a krásy to je tak nějak absurdní, když je vlastně špatně všechno. Možná se tím chce říct, že nejlepší je prostě vagínu nemít (nebo alespoň předstírat, že ji nemáme)...

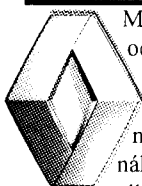
Více informací:
<http://www.cmvu.cz/Kupcikova.html>

LENY

Autovulvy a motorkundy

Možná jste si toho taky už někdy všimli. Mě to udeřilo do očí jednoho pátečního odpoledne na D1. Loga automobilek nápadně připomínají kosočtverce, neboli kundy.

Takový Renault je tím nejzjevnějším případem. Hrdý kosočtverec, kam se jen podíváte. Takový Oltcit nebo Citroen (a vlastně i Lexus a Mazda) jsou už trochu rafinovanější, ale mě nezmátnou. Navíc, jejich loga jsou si tak podobná, že to nemůže být náhoda. Spjuje je tentýž prapůvod - kunda. Kdo další? Třeba Fiat - hned čtyři kosočtverce vedle sebe, nebo Mitsubishi - tři, dotýkající se špičkami. To už je trochu víc příkladů, než aby se to dalo vykládat jako pouhá shoda okolností. Možná právě proto automobilky na veletrhy vysílají se svými kovovými prototypy také spoustu hostesek - asi nějaká skrytá touha vystavovat ženy.

Ale jděme dále: Toyota sice nemá kosočtverec, ale její logo mi nápadně připomíná penetraci. A co myslíte, že znamenají dvě věčka na logu Volkswagenu? Sexuální podtext by se našel i v logu Volva.

Škoda jen, že Volvo neuzivá kosočtverec Renaultu! Jejich reklamy by se tak krásně daly předělávat na "VULVA".

P.S. Možná to ale všechno neznamena nic jiného, že i do redakce BM přišlo jaro:)

nevím

ZIMBABWE, STILLKNOX, A DALŠÍ 20.5.2006,

BLACK PES, KLÁNOVICE

Vím,

-že, pozdní příchody jsou špatné

Nevím,

- proč na mě přesto ty 3 minuty vlak nepočkal, když musel vědět, že už se s jazykem na vestě řítím tunelem metra

Vím,

- že jsem tudíž hodinku strávila na nádraží. A řeknu vám, viděla jsem věci!

- že Zimbabwe byly trochu lůzrovská kapela, když si musely půjčovat i trsátka

- že jejich rychlý, ale taky melodický punk stál za to

Nevím,

- jestli dvěma půlhodinovým koncertům v Rakousku a v Čechách se dá říkat turné

Vím ale,

- že je mi to fuk, bylo to bezva

- Black Pes má skvělejší zvuk a světelnou šou (Hana ze Stillknox vypadala v zeleném světle

jako mrtvá rusalka)

Takže nevím,

proč tam chodí tam málo lidí, když jsou tam tak dobré akce

Počkat, teď ale nevím,

- jestli teda nejsme divný my, když chodíme na akce, kam nikdo jinej nepáchne (ale co, FUCK CONFORMITY!)

Vím,

- že do mojí růžové výbavičky přibyla růžová stužka z podlahy (po tom pogu teda na sobě už má nesmazatelný otisky podrážek...)

Vím,

- že jistá slečna si půjčila, přečetla a náramně zkritizovala BM

- ale, že rozumné odpovědi na výzvu: "Tak neříkej: To je hrozný! A řekni mi, CO ti připadá hrozný" jsme se nedočkaly

- že lidi, co mají jen blbý kecý a ještě po vás somrují chlast, mě po dnešku echt štve

Nevím,

Proč si teda nakonec tu BM koupila (když ji pak před námi demonstrativně neroztrhala, nepoplivala a nepodupala)

5 důvodů proč...

NĚKDY NÁS KLUCI DOVÁDĚJÍ PŘÍMO K ŠÍLENSTVÍ A JINDY JE S NIMA ZASE DĚSNÁ NUDA.

JEDNO LEPŠÍ NEŽ DRUHÝ. TAK PROČ SE S NIMA POŘÁD ZAHAZUJEME? BRAVO GRIL! ZNÁ ODPOVĚD!

5 důvodů, proč kluky milujeme...

1) ...protože mají silná ramena, o která se můžeš opřít, a slabé nohy, které můžeš podrazit!

2) ...protože nejsou takoví hrdinové, jak se tváří - ano, většinou se neloučí slovy "hop, hop, a

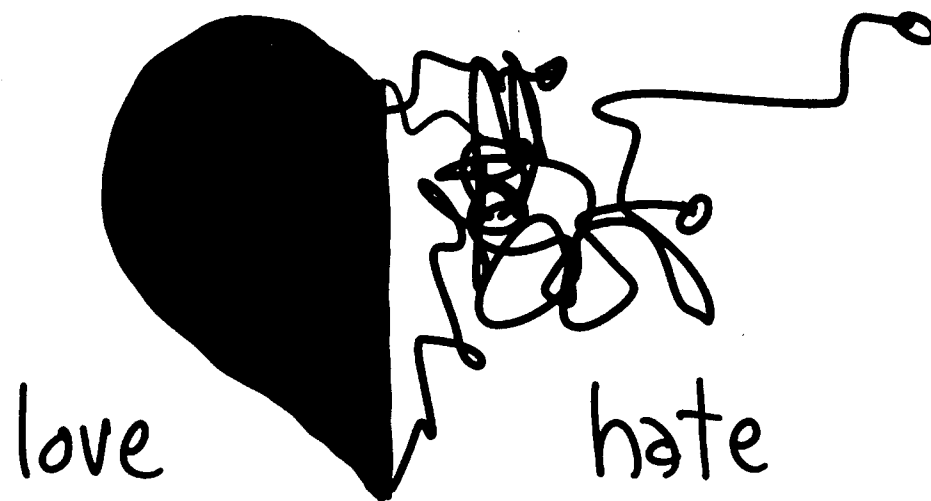
frázích)

5 důvodů proč kluky nenávidíme...

1) ...protože nás pomlouvají, když se s nima rozejdeme - se toho hodně nakecá...

2) ...protože nosí spodní prádlo klidně 3 dny - čím dýl, tím víc sexy, voňavé, přiléhavé a barevné!

3) ...protože se chtějí dívat na fotbal, zrovna když běží romantický film. - Tak tato situace je navýsost nereálná, naposledy jsem viděla

letím", na rande nenosí pláštěnku a nejsou ve správnou chvíli na správném místě.

3) ...protože netráví v koupelně víc jak 10 minut, teda pokud zrovna nezvrací do umyvadla nebo neusnou ve vaně.

4) ...protože umí nádherně vyprávět - někdy pořád to samý dokola, jakoby nám chtěli kolonizovat mozek.

5) ...protože dělají ty nejsladší komplimenty - poslední byl, že mam krásně bílý zuby...kam na to sakra choděj? (dále viz článek o balících

takovej fajt v Bevrly Hills.

4) ...protože se vytahují před kamarádama - anebo protože ho vytahují před kamarádama?

5) ...protože po nich musíš pořád uklízet. - My říkáme: NEMUSÍŠ! Nepořádek je romantika. Každé klopýtnutí o stoh knih nebo oblečení může dopadnout nepředpokladatelně...velmi sexy!

z Bravo girl! 17/2002 vykradly a doplnily

ANČA A PANČA

Služky, au-pair, uklízečky (slova rodu ženského)

V magazínech pro ženy se tu a tam dočtu o tom, zda mít či nemít "paní na pomoc v domácnosti". Většinou je odpovědí na tuhle otázku slovo "ano", protože to již přece dávno není nic buržoazního, a kromě toho, my ženy také máme právo na to se plně věnovat své práci a nestrhat ještě druhou směnou práce doma.

Hm, na tom něco bude, i když tahle jednoduchá představa má spoustu "ale." Práce pomocnic v domácnosti se za uplynulých sto let výrazně proměnila, ale nemyslím si, že by

zmizela všechna její negativa.

Historický exkurz

Služky za dob Rakouska-Uherska to rozhodně neměly lehké. Většinou dívky z vesnic a z chudých rodin odcházely sloužit. Velká města a život smetanky nabízely příležitost, jak si trochu vydělat na věno, seznámit se a posléze vdát za nějakou dobrou partii. Pak už měl být život sladký. Jenomže realita byla jiná. Čekal je mizerný plat, celodenní šichta, špatné zacházení, a nechtěné těhotenství.

Budoucí služky odcházely do měst v docela nízkém věku, výjimkou nebyly dívky mladší patnácti let. Žebříčkem služebných povolání se prokousávaly pomalu, vrcholem byla specializovaná práce kuchařky, za tu dostávaly nejvyšší plat. A naopak "dívky pro všechno", které musely umět od všeho trochu, na tom byly nejhůř.

Služky pracovaly i šestnáct hodin denně, bydlely totiž s rodinou, a tak byly pořád po ruce pro práci všeho druhu. Ať to byl úklid, vaření a praní nebo péče o děti. Služka byla služka, podčlověk, který se musel chovat uctivě a ponížene, který musel snášet rozmary rodin. Poslouchat, neodmílovat, nemluvit bez vyzvání. Často nedostávala pořádně najíst, rodina ji týrala a bila, a ke všemu se stávalo, že otec rodiny ve služce našel zalíbení. Těhotné služky se pak dostávaly do tíživé situace - s dítětem těžko mohly dále pracovat, navíc tím utrpěla jejich "pověst" (svobodná matka, oh, hrozné!), což výrazně snížilo šanci na získání nového místa. Krizi řešily odložením dítěte do nalezince.

ly, jejího složení a tvorby a osobností jejich členů. Blbý je, když je to naopak - nejdřív se vymyslí image a pak se do toho nacpat s tím ostatním. Málokomu to vyjde, aby to nebylo úplně blbý.

II: Upřímně si myslím, že určitá image je tu vždy. I Pearl Jam mají image "obyčejných hochů", což je paradox. My si žádnou image vědomě nebudujeme, jen se snažíme na koncert pěkně voháknout, což je pro mě přirozené. Křiklavé rtěnky nosím i v soukromí, prostě proto, že je zbožňuju :))

Máte nějaké své oblíbené antihrdiny/antihrdinky?

E: Já miluju jenom sebe a ostatní mě nezajímá :)) Ale taky čerpám z vlivu Dvořákovsky zpracovaného mýtu o Rusalce; Smetanovy symfonie Šárka z Mé Vlasti; Viktorky Božky Němcových (můj vztah k lásce je deformované podobným způsobem...) a miluju morbidní lyriku Erbenovy Kytice, z dětských vzorů/literatury se mi vždy vybavuje Astrid Lingrenová - Pipi Dlouhá Punčocha a Ronja dcera Loupežníka. Z: Můj manžel - jednoznačně :))

H: Jidáš, Salome z opery Richarda Strausse, Woody Allen. Atlet.:))

Nejsilnější pozitivní zážitek a nejsilnější voprůz v poslední době?

E: Voprůz - každý ráno. Poznání, že naše smrtelnost není zert, nýbrž realita. Lidská demence. Pozitivní zážitek? Jídlo, pití, spánek, hudba, ego, pseudofilosofování, bojový umění, sex, rozjímání nad "krásou" a neomezené působení její moci na náš mozek, horoskopy a beztestné překračování tabu a ..... Ježíš Kristus.

Z: Pokaždý na mě silně zapůsobí cvičení aikida, je to děsně nabíjející a uspokojující - a to i přes

to, že jsem stále začátečník. Udělat někomu krásné bolestivé nikkyó - a nebo si ho sama vychutnat! Ach ach. Pak také některé opravdu vydařené koncerty. Vystoupení UK kapely 100% 6.2 v Matrixu. Je toho hodně, je nespravedlivý něco jmenovat, když na další zapomenou. A největší voprůz? Rozsáhlá a necitlivá těžba dřeva pod

zámkou loňských zimních polomů na Šumavě v okolí Lipna. A domácí práce.

H: Nejsilnějším pozitivním zážitkem je samozřejmě příchod jara, které zatočí (aspoň na čas) s depkou a přináší (falešný) pocit svobody. Negativním zážitkem je pak vtírání šroubu do mé dásně. I když zas tak negativní to nebylo, docela jsem si to užila a teď vím, že to nejhorší už mám za sebou (ťukťuk).

V písni Demons z dema 2005 se v textu dělá rozdíl mezi fuck a make love - fuck je tu bližší slovu rape - myslíte si, že slovo fuck - neboli šukat má jenom negativní význam? a není making love příliš romantické? musí být každý drsný (i násilný) sex vždycky špatný?

E: Slovo fuck určitě nemá pro mě "negativní" význam, stejně tak nepovažuji romantickou lásku za něco "negativního". Obecně je vše po dekonstrukci hodnotově neutrální, jsou to všechno možnosti téhož. Mohla bych říct, že tento text je taková hra se slovy a stereotypními asociacemi. Sex může nabývat jakékoliv formy, problém je ovšem znásilnění - (tj. sex za nesouhlasu zúčastněných - netřeba rozebírat). Mluvíme-li v naší společnosti/kultuře veřejně či v soukromí o sexuálním aktu, jsme o vážné známosti naučení říkat, že "we are making love" (že se milujeme) jako projev usazené lásky (starosti/péče) a monogamní oddanosti s ohledem na budoucnost vztahu; kdežto u náhodné známosti a flirtu "we fuck" (šukáme) jako projev chemicko-poetické-euforické vášně, chťiče, povyražení, divokosti, polygamie a dočasnosti vztahu.

Takže moje odpověď na poslední otázku "musí být každý drsný (i násilný) sex vždycky špatný?" zní jednoznačně NEEEEEEEEEE!!!

Z: Atletový MODRÝHO pohledu: ja vubec nevím, co na to mám odpovídat... je to nad ramec myho intelektuálního obzoru, něco vyjádřila pěkně Eliska. Klidně tam napíste, že bubeník je vypítej a mate ho jen na bubnování a ne na rozhovory :o)

ptala se ER

no" Jirky), daly jsme hlavy dohromady a z široké nabídky preparátů na spaní nám zbyl nejzvučnější STILLKNOX, kterej kromě toho umí navíc *stále říkat*.

Z: Ano, Stilnox je neustále v kapele velmi populární. Již 9 let se drží. Tak mu držíme palce.

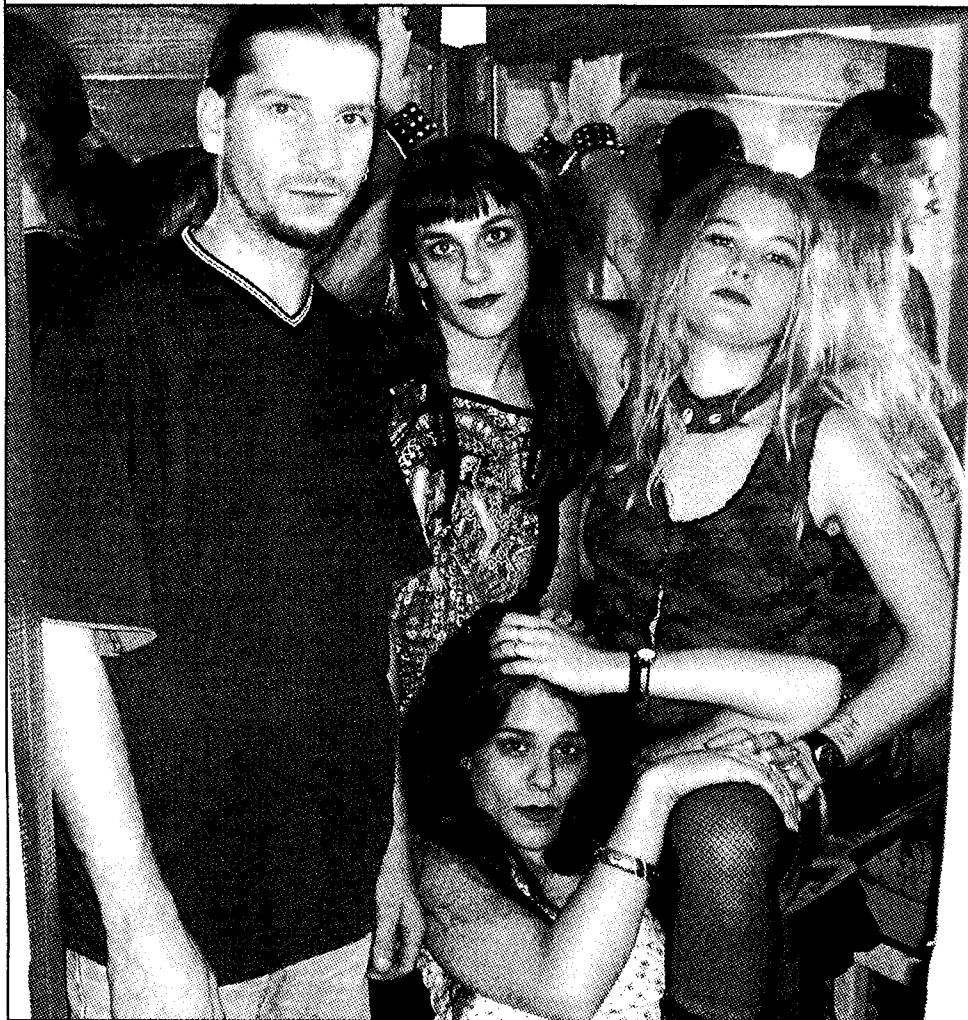
H: Stilnox je naše stálice. Ne, ale vážně, nejspíš to vyzní jako reklama, ale jeho účinky oceňuji zejména na cestách, kdy se člověk nemůže spolehnout na biologické pochody svého těla. Na vymyšlení názvů jsme se podílely více méně všechny, ale myslím, že jsem to byla právě já,

kdo vycítil potenciál a údernost tohoto jména. Dokonce jsem si to poznamenala do notýsku. Takže sorry děvčata, byla jsem to JÁ! CHACHÁ!

Jak moc je podle vás důležitý pro kapelu image?

E: Image je svazující, ale povede-li se kapele svým "imagem" působit "přirozeně", má víceméně vyhráno. Obecenstvo ocení harmonii image s realitou...ale dycky existuje svět za oponou a před oponou...

Z: Image by mělo vzniknout na základě kape-

Nalezince byly takových dětí plné, rozhodně se nejednalo o ojedinělé případy. Dost služek také svoje dítě po porodu zavraždilo.

Bídny život se odehrával za zavřenými dveřmi domácností, kde byla služka vydána na milost a nemilost "své" rodině. Adelheid Popp, zakladatelka vídeňského socialistického Arbeiterinnen-Zeitung (Noviny pracujících žen) burcovala služby: "Jsme naprosto vydány svévoli panstva, neexistuje pro nás žádná právní ochrana. Když najdeme humánní panstvo, máme štěstí. Většinou v nás vidí dobytek. Ale i zvířata mají právo na dostatečnou stravu! Požadujeme od státu určenou pracovní dobu, povinné zdravotní pojištění a zaopatření na stáří. Požadujeme vytvoření organizace!" Bohužel, právní úpravy své práce se české služby dočkaly až v roce 1920.

A dnes?

Je to už jinak? Asi ano, fyzické tresty jsou přece jen zakázané! Lidé mají nějaké povědomí o svých právech, i když ekonomická nouze umí člověku zavřít pus. A některé rysy práce v domácnosti zůstávají stejné.

Dnes už se tomu neříká "služka", ale "paní na úklid", "pomocnice v domácnosti", "au-pair". Například au-pair jsou ale podobné dřívějším služkám: za práci se často jezdí do zahraničí (jako dřív Češky jezdily do Vídně), au-pair bydlí s rodinou, ve které pracuje. Zprostředkování takové práce je stejně jako dřív velký byznys. A využívá se nižší sociální úroveň těch, kdo za práci jezdí.

Pamatuju si, že v raných devadesátých letech, kdy fenomén au-pair přišel k nám, šlo o dost "cool" práci. Byla to jedinečná příležitost, jak se podívat na západ, jak si vydělat nějaké peníze a ještě se naučit cizí jazyk. Spousta lidí ale pak narazila - buď je agentury rovnou okradly, anebo se na ně vykašlaly, když rodina byla nesnesitelná. Kolovaly hrůzyplné příběhy o tom, jak dívku doma zamykali a ona se musela protáhnout záchodových okénkem, aby se dostala na svobodu.

Vypadá to, že dnes už se to usadilo. Au-pair pracují zhruba šest hodin denně, často mohou navštěvovat jazykové kurzy, a dostávají

docela slušné peníze. Pokud je práce přes agenturu, je vázaná smluvně a pracovní náplň je přesně vymezená. Většinou je to péče o malé děti a výpomoc s běžnými domácími pracemi jako vaření nebo úklid. Je to taková vymazlená verze práce služby z 19. století.

Pomocnice v domácnosti s rodinou nebydlí, ale docházejí v dohodnutou dobu. I v Čechách jich začíná být víc a víc, spolu s tím, jak víc žen dělá kariéru a odmítá po náročném pracovním dni dělat ještě druhou směnu doma. V článkách o tom, zda si paní na úklid pořídít, často zaznívá: přežívá v nás totalitní myšlení, že to je buržoazní a snobská záležitost. Ale my přece nemusíme otročit! Chceme svůj volný čas trávit s rodinou a dětmi, ne drnutím podlahy! - To je všechno hezké, jenže emancipace bohatých žen znamená, že tuhle práci musí udělat někdo jiný - a většinou jsou to chudší ženy, které si pro svou domácnost žádnou pomocnici zaplatit nemohou.

Pokud se pomocnice najímají přes zprostředkovatelskou agenturu, jsou jejími zaměstnankyněmi, takže jim firma platí pojištění a mají nárok na dovolenou. Pokud si paní na úklid sežene rodina sama, bývá to většinou práce na černo. Platí se rovnou na ruku, všechno je věcí ústní dohody a žádná dovolená a pojištění nepřicházejí v úvahu. Pokud vím, dost často tuhle práci dělají ženy, které jinak práci neseženou - matky s dětmi, starší paní, ženy s nízkou kvalifikací, cizinky.

Hlavně ženy, které utekly ze své země kvůli hrozbě chudoby nebo války, jsou bohatým zdrojem pracovní síly tohoto typu. V západních zemích takto

pracují ženy z jihovýchodní Asie nebo východní Evropy. Jsou rády, že mají aspoň nějakou práci. U nás to podobně funguje s Ukrajinkami nebo třeba Čečenkami - myslím, že lidé si je nepustí přímo do rodiny, jako pomocníci v domácnosti, ale spousta firem najímá načerno Ukrajinky jako uklízečky nebo pomocný personál v kuchyni.

Je cosi shnilého na těch au-pair

Na práci novodobých služek je pořád vidět spousta nerovností, i když už nejsou tak do očí bijící jako dřív. Je to nerovnost mezi muži a ženami. Proč tuhle práci dělají zase jenom ženy? Je tu nerovnost bohatých a chudých. Přes všechno přesvědčování v ženských magazínech totiž mít pomocnici nebo au-pair buržoazní je. Je to nerovnost mezi veřejnou sférou, kde

zaměstnanci a zaměstnankyně mají jakás takás práva, a domácnostmi, kde žádné záruky neplatí. A je to nerovnost mezi lidmi z elitních západních zemí a lidmi z chudého Jihu a Východu.

Nemyslím si, že najmout si do domácnosti uklízečku je řešení patriarchálního uspořádání rodiny a dělby práce v ní. Je to jen zalepování díry děravou záplatou. Chod domácnosti je přece věcí těch, kteří ji tvoří. Společně ji obývají, společně by se o ni měli starat, aniž by se práce přidělovala podle rasy, původu či pohlaví.

ER

nevím

EMALE PUNK
KLUB CIRCUS, ÚSTÍ NAD LABEM, 21.12.2006
DEATH HOUSE, BELLA FICA, PARKOVÁNÍ TAKÉ VZADU

Vím,
- že je dobře, když grrrls přemohou svou lenost a vyrazí na tanečvačku
- že růžové vlíky svítilky ukazovátka je nezbytnou proprietou každé správné punkerky
- že jsme tudíž správné punkerky byly

Nevím,
- jaká kapela hrála první - žádné "females" v ní nebyly (nebo jsem to nepoznala, v tom případě se omlouvám)
- jestli je to tím severočeským uhelným klimatem, že místní zpěvačky tak dobře zpívají
- proč po objednání "sodovky" dostáváme Bonaqua - Coca-cola Beverages rulezzzz!

Vím,
- že po téhle zkušenosti jsme celý večer v rejži (rozuměj, máme žízeň)
- že nejlepší zvuk je na záchodě
- ale že nejlepší vzduch tam není
- že pruhované sestry a bratr v triku si asi ten den dali sraz. Škoda, že nemáme skupinové foto s pruhama.

A taky už vím,

- že růžové vlíky blikátko má mnoho funkcí (ne jen tu blikací) (a taky, že už je rozšlápaný)
- že tyhle kapely nám ještě ukážou, zač je toho loket

Nevím,
- proč sakra už třetí den nemůžu z hlavy dostat popěvek: Žereme s Olgou.
Vím,
- že Olga Šipková by se obracela v hrobě - kdyby jen nějaký měla

Z HANINYHO ORANŽOVÝHO POHLEDU: Kromě toho, že jsem se naučila více méně ovládat ty čtyři struny, co na base mám (sic!), tak jsem hlavně zaznamenala značný úbytek studu na pódiu. Dříve jsem také před svými kolegy z branže (klasická hudba!!! :)) kapelu spíš tajila (cítila jsem, že to nebylo nic moc.), dnes už vím, že můžu kohokoliv z nich pozvat na náš koncert a přinejhorším neodejdou zklamani.

Kapela dnes už nestojí na posledním místě mých zájmů, ale na skvělé druhé příčce (po zpěvu... :)))

V současnosti pracujete na třetím demu. Uvažovali jste o vydání "regulérní" desky?

E: Já pevně věřím, že jednou regulérní desku natočíme, jakmile se více zakotvíme v hudební sféře. Chce to svůj čas. Záleží hlavně na tom, s kým na desce budem spolupracovat. Bylo by fajn, kdyby to byl nějaký ultra mecenášskej fanda s multi-kontakty a udělal to komplet zadarmo (a ještě by nám dobře zaplatil:)), z čisté lásky k nám, bez postraních úmyslů, haha. Musí to být člověk, který by chápal náš kastrojící/dekonstruující/úpadkový image, podporoval a bral nás tak jak jsme a nesnažil se nás měnit->to bysme nevydejchaly.

Z: Je to z časových a finančních důvodů hodně náročný, samozřejmě bychom rádi natočili regulérní desku, ale když vidíme, kolik je srání s jedním blbým demem...))e. Navíc je to zavazující, jak jednou natočíš desku, vypadá blbě vrátit se zase k demáčům - a teď ten stres, že už budem pořád muset natáčet desky...brrr.

H: Samozřejmě, že jsem uvažovala, každý chce mít přece své dokonalé, hity nabitě CD, ale reálné to zatím není. Až natočíme 15 demáčů a někdo si nás všimne, všechno zaplatí a nebude nám do toho moc rejpat, tak možná...

Kdy už půjdete do showbusinessu, jak vám jedna nejmenovaná osoba přeje?:)

E: Nevím, co máš na mysli "showbusinessem", ale pokud chápu showbusiness správně jako "představení, v neměnné formičce populární klaunovské opičky pro brainwashed masu", tak to teda pěkně díky, hehe. Navíc máme antipatie

k soutěživosti. Buď budem mít všechno hned - automaticky bez jakýhokoliv snažení a líbání zadků - nebo alibisticky raději nic:)

Z: Showbizys necháme mladějm.A pak těm přestárlej.

H: Eh..? My tam ještě nejsme?? Bééééé! Naším snem vždy bylo obrážet rauty a hrát na playback. Škoda, že to s tou Eurovizí nevyšlo...

Neboli, jaké máte plány do budoucna (máte nějaké?)

E: Jo, moje plány kopírují tzv. "anti-koncepční model života", který se mísí s touhou splynout v jednotě Ducha svatého, héé. Já osobně mám celkem konvenční ambice jako každá kapela - vystupování v médiích, klování díry do hlavy teenagerům a inspirování je k vraždě/sebevraždě/a jiným "velkým činům"; natočení vítězného videoklipu/desky, který/á by převálcoval/a všechny hitparády světa. Světové turné, vyprodané stadiony.Dále bych chtěla zachránit svět a zbavit Afriku hladu (checht) a také bych chtěla světový mír a nastolit genderovou rovnost .....Chci peníze, bohatýho ženicha a taky chci ovládnout vesmír. Dědovi Mrázovi jsem už napsala dopis na Sibiř, zatím mi poslal jenom prase, ale i to se hodí ->na jitrnice a prdeláčku.

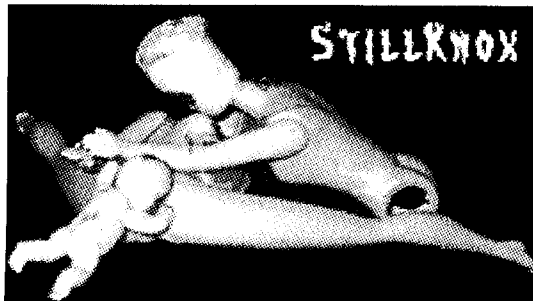
Z: Stále ty stávající:skloubit práci,kapelu,aikido a osobní život,aniž by některý člen této velké čtyřky stál smutně opodál.I když ta práce by klidně mohla...A taky trochu omezit alkohol.Co se týče vyložení kapelových plánů...tak asi omezit ten alkohol.

H: Žít, ale kdo ví, jestli nám to vyjde (hlavně Atletovi:)

Je Stilnox pořád ještě vaším oblíbeným medikamentem? A kdo vlastně vymyslel to jméno?

E: Stilnox 4ever (a havran taktéž). Původně jsme se nazývaly "Úchylův tik" - v dobách, kdy jsme na střední škole ještě s nadšením poctivě chodily cvičit do zkušebny každý víkend a hrály si na Courtney Love a Úchyláka v parku (taková speciální hra-pozn.red), a když se začal blížít náš první koncert u příležitosti narozenin našich kamarádů (managera Dědka a "kluka na všech-

**kastrující/
dekonstruuující/
úpadkový**

V některých situacích lituju, že Bloody Mary není barevná - jako třeba teď. Stillknoxky se totiž na tomhle rozhovoru vyřádily a každá svůj příspěvek napsala barevně. No, takhle si vychutnáte jen černobílou verzi, o to víc pak možná vystoupí do popředí obsah.

Stillknox snad těm, kdo BM čtou pravidelně, netřeba představovat. Pro ostatní (a vás je doufám poskrovnu): Stillknox jsou rocková banda, co hraje už asi pět let svoje "muří zpěvy" (nebo jak se o nich vyjádřily noviny Metro) s přídechem temnoty a s feministickým podtextem. Mají lehce vampýrský image a rozhodně zajímavé komentáře.

Tady jsou.

Kapela funguje už několik let. Co se změnilo na vašem hraní nebo postoji k hraní od dob počátků?

Z Eldiného RŮŽOVÝHO pohledu.

Kapela funguje od léta 2002, tj. necelých 5 let. Začínaly jsme bez předchozí zkušenosti s hraním a živým vystupováním (co se rockové hudby týče), motivovány slepým entusiasmem a sny o prospěšnosti našeho konání. Nějaké technické dovednosti jsme tenkrát vůbec nepovažovaly za potřebné:o) Tento postoj jsme musely přehodnotit pod tlakem "veřejného mínění" - celkem si nás vychutnali... Já jsem posléze šla do sebe a ačkoliv jsem na ty "kecy" (BEZ KOMENTÁŘE) měla vlastní názor, vzala jsem to jako výzvu a začla se věnovat hře na kytaru trochu konstruktivněji, čímž se nám otevřela brána nových možností, co do rozmanitosti skladeb a koncertování atd. Pokroky absolvo-

vala samozřejmě i Hana na basu a Zuzana (zpěv). Za bicíma se to párkrát - v důsledku dobrovolného odchodu či nedobrovolného vyhazovu - prostřídalo (ženy, muži) a ukotvilo na Atletovi Fuckerovi (od roku 2004), kterejžto otlouká škopky dlouho a kapelu rytmicky drží. Jelikož je Hana primárně orientovaná na svůj klasický zpěv a s ním spojené časově vytížené koncertování, našli jsme si za basu občasný záskok (ženu a v současnosti muže - ten se na podiu převléká do šatů a maluje jako žena, jen aby nám to nekazil:). Ale než neustále zaučovat záskoky, to je lepší pár koncertů odmítnout a nelámat věci přes koleno - záleží na druhu akce. Podařilo se nám obklopit pomocníky se "srdцем na dlani" (manager Dědek a jiní nadšenci) a zároveň pod vlivem zkušeností eliminovat "bludičky" a vyhýbat se "vlkům". Pro mě byla kapela z nějakého nadpozemského nevysvětlitelného důvodu vždy na prvním místě, neustále skládám nové songy, stále mě to nepustilo. Vždy při "tvoření" cítím velikou touhu a následné uspokojení. Vylévám a utvrzuju si své srdce v metaforách, říkankách, alegorických předpovědích. A pak když člověk slyší finální produkt, po té, co do toho každý dá to své - nezaměnitelný pocit blaha - alespoň teda pro mě:). Jsem na tomto pocitu vášnivě závislá. ZE ZUZANINÝHO ZELENÝHO POHLEDU: Hraní se snad vyvíjí k lepšímu, všichni kromě mě na tom ostatně soustavně pracují:), postoj k hraní je naopak klidnější, nejsem z každého koncertu tolik pať, získala jsem určitý nadhled, ale není to zaměnitelné s opadnutím zájmu. Vždy do toho dávám nebo se alespoň snažím dát vše.

**tak krásná...
... tak štíhlá...
... tak mrtvá**

Druhého srpna 2006 zemřela uruguayská modelka Luisel Ramos kvůli naprostému vyčerpání organismu. Potom, co sestoupila z přehlídkového mola na Módním týdnu v Montevideu, zkolabovala a přivolání lékaři pak už mohli jen konstatovat selhání srdce způsobené anorexií. Zemřela ve věku 22 let.

Modelka poslední tři měsíce jedla jen salát a pila dietní kolu. Několik dní před osudnou módní přehlídkou přestala jíst úplně. Její BMI bylo 14,5 - Světová zdravotnická organizace považuje BMI nižší než 16 za podvýživu za hranici hladovění.

Přestože Luiselina smrt vyvolala sebekritickou diskusi uvnitř módního průmyslu, o tři měsíce později následovala Luisel její kolegyně z Brazílie, Ana Carolina Reston. Několik týdnů před smrtí byla hospitalizována kvůli kolapsu ledvin a vyčerpání organismu. "Dieta", kterou si naordinovala, se totiž skládala pouze z jablek a rajčat. Carolině naměřili BMI 13,4. Pobyt v nemocnici jí už nepomohl, její stav byl tak vážný, že nakonec celé tělo zachvátila infekce a dívka zemřela. Byla ještě o rok mladší než Luisel.

Tyhle dvě ženy si dobrovolně zvolily pomalou smrt. Jsou to poslední mediálně známé, ale rozhodně ne jediné oběti mýtu krásy. Lůzěrky a ztracenky jsou všechny ženy, které si kdy nechaly namluvit, že bez krémů, diet a operací nebudou krásné, a tudíž úspěšné a milované. Jsou to všechny ty herečky, které v televizi propagují proteinové koktejly, všechny redaktorky módních časopisů, které píšou o zázračných receptech na krásu. Jsme to my ženy, které kvůli

celulitidě začaly nenávidět svá stehna, kvůli "nesprávné" velikosti své prsa a kvůli "nehezke-mu" tvaru třeba svých nos.

Ano, proč to neříct? Tváří v tvář mýtu krásy jsme to skoro všechny prohrály a posraly. Je už načase, abychom se vzbudily a konečně si naplno uvědomily, že dnes je ten lákavý bonbónek krásy plný likérem smrti.

P.S.: Po těchto tragédiích byly vychrtlíny odsouzeny. Znamená to ale, že si ženy mohou vydechnout? Sotva. Štíhlý ideál zůstal, jen přibyla hranice na druhé straně. Nebýt tlustá, jasně. A k tomu ještě nebýt vyžle. Dvoji bič, ani ryba, ani rak. Místo, aby tlak zmizel, objevil se další. Dnes už nebudou se svým tělem spokojené ani baculaté ženy, ani ty, které jsou kostnaté od přírody. Díky, díky. Kdo přijde na řadu další? Vysportované postavy???

ER

LOSER GIRL

VŠECHNO SE TI DAŘÍ? VYPADÁŠ BEZCHYBNĚ? A TVÉ TRAPNĚ VŠEVĚDOUCÍ KÁMOŠKY TVRDÍ, ŽE JE IN VYPADAT JAKO LŮZERKA, ZTRACENKYŇĚ, SOCKA? PROTENTOKRÁT MAJÍ VYJÍMEČNĚ PRAVDU. NEVĚŠ HLAVU, BLOODY MARY TI JAKO VŽDY ZARUČENĚ DOBRĚ A PRAKTICKY PORADÍ, JAK JIM VYTŘÍT ZRAK.

ZÁKLADNÍ PRAVIDLO ZNÍ: vypadat (zdánlivě) neupraveně. To však není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Tvým cílem je ležérní elegance, a ta přece jen vyžaduje trochu péče.

RADA ČÍSLO 1 - LŮZERSKÝ MAKE-UP

Inspiruj se černými kruhy pod očima opravdových notoriček, bezdomovkyň a pracujících matek. Nejprve pomocí korektoru a tónovacího krému vyrovnej barvu pleti. Pak nanes pod spodní víčka větší množství černých či tmavě šedých očních stínů. Poslouží i tužka na oči.

Chceš-li dodat na dramatickosti, můžeš použít i červený či fialový odstín. Tvůj image oběti bitky zaujme každého. Pak už stačí jen nalíčit řasy, a je to!

EXTRA TIP PRO TVOŘIVÉ: Podobně si můžeš vyhrát se svými rtíky - sinale bílé anebo natržené dobře mířenou ranou? Ale pozor, chce to pevnou ruku a trpělivost.

RADA ČÍSLO 2 - PŘÍŠERNÉ NEHTY

Nehty by měly působit dojmem nedbalosti.

mentně propagovali absolutně vyholené pohlaví: "Žena, která je dole úplně vyholená mě přivádí k šílenství. Nejenže mi připadá nevinná a čistá, ale mám při sexu mnohem intenzivnější pocity z dotyku s hladkou pokožkou," vyjádřil svůj názor třidvacetiletý Bedřich.

Největší zastoupení mezi muži měli ti, kteří považovali za nejvíce sexy částečnou depilaci oblasti bikin: "Moje partnerka nosí dole vyholené pouze úzký proužek, to mi připadá velmi vzrušující," vyjádřil se k problému osmadvacetiletý Libor. "Vyholení do proužku je super, ale žena by k tomu měla být vyholená i mezi nohama. Protože pokud je oblast bikin upravená a o pár centimetrů níž začíná houština, veškerý efekt se ztrácí," konstatoval šestadvacetiletý Marek.

ZAPOJTE JE!

Mezi šestatřiceti muži, kteří se naší ankety zúčastnili, se našli pouze tři, kterým by vadilo být přítomni při holení partnerky. Zbýlých třiatřicet mužů považovalo depilaci partnerky (především v oblasti bikin) za velmi vzrušující akt. Sedm mužů se dokonce přiznalo, že jde o jejich, zatím nesplněné, erotické přání: "Nechápu, proč mě moje přítelkyně vyhání z koupelny vždy, když se holí. Představa, že jí vyholuji chloupky mě totiž dost vzrušuje," přiznal se dvaadvacetiletý Martin. "Miluji ten pocit, kdy žiletkou holím svou ženu a upravuji jí určité partie tak, aby se mi líbily," potvrdil osmadvacetiletý Ondřej.

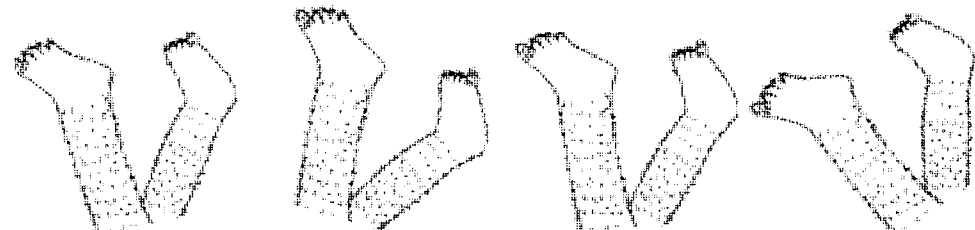
A malá perlička na závěr: za nejvíce sexy označili muži holení žiletkou, nebo strojkem. Jako nejdopudivější jim připadal depilační krém.

Anna Charvátová, Žena.centrum.cz, 27. 7. 2006

<http://zena.centrum.cz/styl/clanek.phtml?id=6031>

Komentář BM: Milé hospodyňky, tento článek si vystříhnete a v deníčku nalepte do rubriky "Jak ho neztratit." Naostřete žiletky, namydlete pokožku a hbitě do boje za spokojený vztah. Vaši muži mají právo dostat, co chtějí!

Dokonalá ukázka, jak ženské časopisy, ti novodobí (z)rádci žen, ukazují, komu v téhle společnosti patří ženské tělo.

VYHOLIT, NEBO NECHAT RŮST?

Současná móda diktuje hladce vyholené podpaží, oholené nohy, upravenou oblast bikin a vůbec čím méně viditelných chloupků, tím lépe. Sama ale dobře víte, že zdaleka ne každá móda se musí líbit většině. Zajímalo nás, jestli muži preferují spíše ženy depilované, nebo přirozeně zarostlé. Přinášíme vám výsledky ankety, kterou jsme provedli mezi šestatřiceti muži ve věku od šestnácti do devětatřiceti let. Čtete a zjistíte, co mužům připadá nejvíce sexy!

HLADKÉ PODPAŽÍ JE NUTNOST

Ačkoli preference dotázaných mužů byly v mnoha oblastech rozdílné, na jednom základním pravidle se shodli absolutně všichni účastníci ankety: nutností je hladce vyholené podpaží. "Neznám nic odpudivějšího než chlupy v podpaží, které jsou vidět kdykoli žena zvedne ruku," řekl čtyřicetiletý Petr. "Když pomínou hygienickou stránku, přijde mi, že nevyholeným podpažím dává žena najevo, že jí na sobě vůbec nezáleží. Vyholené podpaží je už snad základním hygienickým návykem, ne?," vyjádřil svůj názor třiatřicetiletý Dušan. Všichni dotázaní shodně tvrdili, že zarostlé podpaží jim u žen připadá asexuální a v této oblasti ženského těla vyžadují hladké oholení.

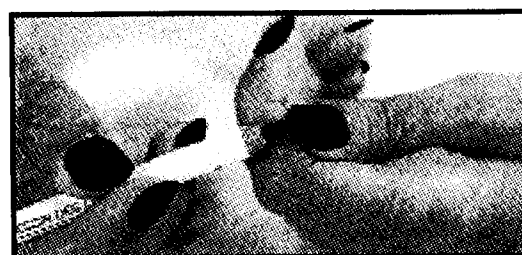
Poměrně přesvědčivá převaha vládla i u otázky ohledně

holení noh. Dvacet devět mužů z celkového počtu třiceti šesti vyjádřilo požadavek, aby měla jejich partnerka oholené nohy. Rozdílně se už ale muži vyjadřovali k míře oholení: "Mě úplně stačí, když má žena oholená lýtka, kde jsou podle mě chloupky nejvíce vidět," tvrdil osmdvacetiletý Ondřej. "Nijak zvlášť netrvám na oholených nohách, pokud má žena světlé jemné chloupky, které nejsou vidět. U výraznějšího porostu samozřejmě depilaci očekávám," řekl osmdvacetiletý Libor. Mnohem razantnější postoj vyjádřil například dvacetiletý Štěpán: "Vyžaduji, aby si moje partnerka holila i stehna. Chloupky jí tam rostou stejně jako na lýtkách, takže nevidím jediný logický důvod, proč by depilace měla končit na úrovni kolien."

VZRUŠUJÍCÍ PROUZEK

Nejbouřlivější diskuse mezi dotázanými proběhla v záležitosti holení, či neholení oblasti bikin. Muži, kteří preferují větší či menší úpravu v oblasti třísel, převážili (pro se vyjádřilo dvacet pět účastníků) nad vyznavači totální přirozenosti. Na druhou stranu se však mezi sebou velmi lišily jejich představy o tom, jak by měla být žena "tam dole" upravená.

"Nesnáším ženy, které se vyholují úplně, mám potom pocit, jako kdybych byl pedofil," konstatoval sedmatřicetiletý Ondra. Prosto odlišný názor ale vyjádřili čtyři účastníci ankety, kteří vehe-

žvýkačkou na zadku tvých super džín či mini.

Tak co, už vypadáš k světu? Jasněže! Pečlivým následováním návodu (jakéhokoli) budeš jako lúzerka nejen vypadat, TY SE JÍ OPRAVDU STANEŠ!

ER

Pečlivými tahy nanášej lak na nehty v různých směrech, můžeš i trochu přetáhnout na kůžičku kolem. Nehty by měly být krátké, a jakoby "okousané". S trochu trpělivosti toho docílíš i s běžnými nůžtičkami a pilníkem na nehty. Barva: temně rudá, ostře růžová, černá.

EXTRA TIP PRO

TVŮRIVÉ: Pokud chceš být opravdu šik, můžeš nehty pomoci speciálních šablonek (jako na francouzskou manikúru) nalakovat nehty tak, aby vypadaly jako oloupané.

RADA ČÍSLO 3 -

OTRHANÝ OUTFIT

Nový trend v oblečení hlásá: jen roztrhané, rozřepené, křivé a nedokonalé je sexy! Angličankám učarovaly křivě střižené a "rozdrbané" džínové minisukně. Udělej to taky tak, a úspěch je zaručen! Stejně tak zaboduješ v "děravých" džínách, onášivkované bundičce a barvou "postřikánek" svetříku.

EXTRA TIP PRO TVŮRIVÉ: Zapůsobíš i s každou kaničkou jinou nebo vhodně přilepenou

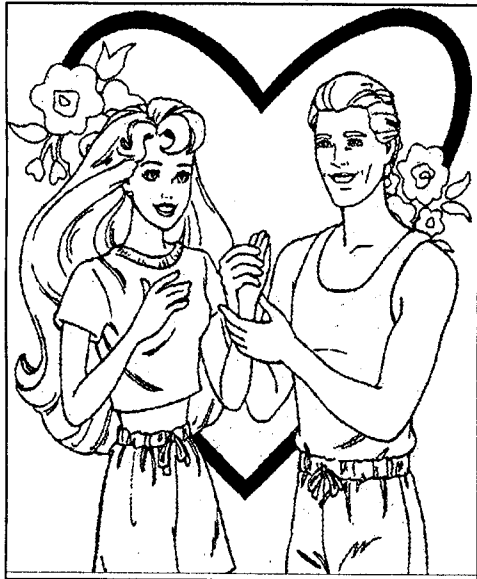

Seznámení - katastrofa!

Aneb Já vás asi miluji! Vy nejste z tohoto století!

Milé hospodyňky,

Následující řádky jsou určeny těm z vás, které by již rády okusily život v partnerském svazku, avšak vědí, že odvážit se do něj může znamenat i cestu rozbouraným oceánem. Proto vám přinášíme několik rad, jak proplout mezi Skylou a Charybdou a nepomačkat si ani jeden kanýrek..

Vy, které jste již spokojeně zakotvily v pokojném přístavu manželském, možná zjistíte, že jste nevědomky svůj život spojily s lidským netvorem. A pokud jste se jím nechaly sblít právě takhle, taky to o vás nefiká nic pěkného. Pokud byste měly mít stín pochybností, časopis odložte a skočte si pro skleničku s vodou a aspirin.

Vy, jejichž drahý je dokonalý, anebo vy, jejichž manželství bylo dohodnuto rodiči, a tudíž nemáte diagnostický materiál, můžete číst dále bez většího ohrožení.

Seznámíme vás totiž s těmi **nejhoršími seznamovacími frázemi**, naprosto odstrašujícím způsobem balení a jinými blábohy k popukání, s nimiž je možno se v našich luzích a hájích setkat. Sesbíral je pro vás sám život. Oči na stopky, odhalení přichází!

Zaslechněš-li tohle, zbystří a dej se do zaječích!

"Krásně voníš!" Věta pronesená při plouzáku na táborové diskotéce by vás měla nechat naprosto chladné, zvláště je-li adresována hned několika dívkám po sobě. Je tu však ještě ta varianta, že jste se všechny zlily toutéž lacinou voňavkou, a proto nepřekvapí, že se balíč nafeťoval a už neví, co mluví. I v tomto případě je vaše volba jasná: Ani náhodou!

"Máš krásné oči!" Rafinované, leč průhledné. Pokud se celou dobu setkání raději koukáte do země, je jasné, že tohle je trapná snaha utáhnout vás na vlastní sebelásku.

"Našli jsme se?" Odpověď se nabízí sama: Tebe nehledám!

Po 3 letech bez jediného slova, jediného řádku, jediného kontaktu: **"Promiň, že jsem se ti tak dlouho neozval."** - Spi dál! (Ano, i tohle se stalo.)

V metru, maskován za ztraceného amerického turistu: **"Can I ask you ONE question? Are you single?"** V reálu jsem odpověděla hysterickým smíchem, dnes už vím, že jsem měla říct: "Máš recht, a nehodlám to měnit!"

Na tramvajové zastávce: **"Sa-xá-no, v knihách vázaných v kůži..."** (balení zpěvem). Tvářím se zděšeně a právě odcházející Anča utrousí "Tak si

to tu užij s úchylem." Všichni asi tušíte, jak moc se něco takového dá užít. Tady nezbývá, než naskočit na první tramvaj a zmizet z doslechu.

"Slečno, nešla byste se mnou na panáka?" Jednoduché, přímočaré, upřímné. Nevhodné pro slabé povahy, straight edge a horních deset tisíc.

Zatím nejoriginálnější balicí fráze (zafungovala v pokročilejším stádiu balení): **"Až tě uvidím, povalím tě na zem, strhnu z tebe šaty a - namasíruru ji nohy!"**

SOUTĚŽ: napište nám své zkušenosti se seznamovacími frázemi. Ten či ta z vás, kdo zašle tu nejohavnější, vyhrává čtvrtou cenovou večeri s Emčou, kterážto se povede ve stylu mamých balicích snah (ta - večere). Pohlaví naprosto nerozhoduje. **ER**

nevím

SILVESTR 2006

Vím,

- že občané Litoměřic měli 31.12. kolem jedenácté hodiny dopolední příležitost sledovat, jak si ER na veřejném prostranství lepí na kalhotky vložku

- že tudíž mravní výchova několika malých chlapců byla vážně ohrožena

Nevím,

- jestli se tak moc stalo, když v cukrárně na náměstí prodávají dildoidního nanuka s názvem Prsták

Zato vím,

- že severní Čechy jsou region s největší koncentrací bisexuálních žen v republice

- že feministky, co umějí vařit a prát se (pozor, nezaměňovat s praním prádla) jsou nedostatkovým elementem populace

- že pravěká žena, co umí vařit na ohni a skolí i medvěda, že mě tudíž nebude

- že ze mě nebude ani Einsteinka (problémy s řešením dětské logické hry)

- že čelovka a magič na rameni jsou téměř

dokonalou simulací diskotéky se stroboskopem - vhodné pro domácí prostředí a lesní samoty

Přesto nevím,

- jestli se ER někdy prosadí jako tanečnice a zpěvačka (se smetákem)

Taky nevím,

- jestli je vlastně normální a zdravé v tento den otrávit životní prostředí příšerným randálem a smradem z milionů odpálených rachejtli

- a jestli je vlastně normální a zdravé, že psi-přátelé člověka dostávají preventivní dávku uspávacích prostředků, aby tenhle skvělý den přežili

A po delší úvaze už vím,

- že oblíbenost ohňostrojů plyne z jejich velice magické falické symboliky (podlouhlý tvar rachejtli, vystřelování do prostoru, a nakonec exploze). Pročež DOWN WITH PATRIARCHY!

A konečně: vím,

- že vyčerpávající Silvestr nejlépe zakončí film pro pamětníky (tedy pokud jste ve stavu si něco pamatovat)

